

หนังสือ
เงื่อนไขแห่งการสมรส

การสมรสตามกฎหมายค้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขแห่งการสมรส ซึ่งมีข้อดังต่อไปนี้ แต่มาตรา 1448 และต่อ ๆ ไป และทั้งไก้มีข้อดังต่อไปนี้ แต่การสมรสที่ดำเนินเงื่อนไขในกรณีดังต่อไปนี้จะเป็นไปได้

มาตรา 1494 บัญญัติว่า "การสมรสจะเป็นไปจะก็แต่เฉพาะที่บัญญัติไว้ในหมาย"

มาตรา 1496 บัญญัติว่า "การสมรสที่ดำเนินมาตรา 1449 มาตรา 1450

มาตรา 1452 และมาตรา 1458 เป็นไปจะ"

มาตรา 1503 บัญญัติว่า "เหตุที่จะขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนการสมรส เพราะเหตุว่า เป็นในสียะ มีเฉพาะในกรณีที่คู่สมรสท่าการดำเนินมาตรา 1448 มาตรา 1505 มาตรา 1506 มาตรา 1507 และมาตรา 1509"

จากบทบัญญัตินามาตรา กังกล่าวข้างต้น แสดงว่า การสมรสที่ดำเนินเงื่อนไขข้อใดจะมีผลเป็นไปจะ หรือไม่เป็น ก็มีบัญญัติไว้โดยเฉพาะจะนำบทบัญญัติที่ว่าในในเรื่องนิติกรรมน้ำใจข้างต้น นี้ให้ อธิประการหนึ่งหากการดำเนินเงื่อนไขการสมรสข้อใดในมีบัญญัติไว้ในมาตรา 1496 หรือ มาตรา 1503 ก็ย่อมจะอ้างว่าการสมรสนั้นเป็นไปจะ หรือไม่เป็นในสียะ มีเฉพาะในกรณีที่คู่สมรสท่าการดำเนินมาตรา 1448 ฯลฯ" กรณีที่กฎหมายกำหนดอย่างข่ายและหญิงไว้ว่า จะทำ การสมรสให้เมื่ออายุ 17 ปีบัญญัตันนี้ เป็นเงื่อนไขเกี่ยวกับความสมบูรณ์ของบุตรที่จะทำการสมรสไม่ใช่ บทบัญญัติเกี่ยวกับความสามัคคี เพื่อจะทำ การสมรสควรเข้าใจเกี่ยวกับการสมรส และมีความรับผิดชอบในสิทธิหน้าที่ เมื่อทำการสมรสพอสมควร จากที่กล่าวแล้วในมาตรา 1435

1. มาตรา 1448 บัญญัติว่า "การสมรสจะทำได้ครั้น เมื่อชายและหญิงมีอายุสิบเจ็ดปีบัญญัตันแล้ว แค่ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ศาลอาจอนุญาตให้ทำการสมรสก่อนหน้านี้ได้" มาตรา 1503 บัญญัติว่า "เหตุที่จะขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนการสมรส เพราะเหตุว่า เป็นในสียะ มีเฉพาะในกรณีที่คู่สมรสท่าการดำเนินมาตรา 1448 ฯลฯ" กรณีที่กฎหมายกำหนดอย่างข่ายและหญิงไว้ว่า จะทำ การสมรสให้เมื่ออายุ 17 ปีบัญญัตันนี้ เป็นเงื่อนไขเกี่ยวกับความสมบูรณ์ของบุตรที่จะทำการสมรสไม่ใช่ บทบัญญัติเกี่ยวกับความสามัคคี เพื่อจะทำการสมรสควรเข้าใจเกี่ยวกับการสมรส และมีความรับผิดชอบในสิทธิหน้าที่ เมื่อทำการสมรสพอสมควร จากที่กล่าวแล้วในมาตรา 1435

การสมรสของชายและหญิงชั่งอายุในกรอบ 17 ปีบริบูรณ์ จะสมบูรณ์ เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลให้ทำการสมรสตามมาตรา 1448 คดีท้าย

การสมรสของชายหญิงชั่งปีนี้เป็นเงื่อนไขมาตรา 1448 คดีกล่าว เป็นโน้มือหมายความ มาตรา 1503 คดีกล่าวข้างต้น ซึ่งจะห้องร้องขอคดีศาลให้เพิกถอนการสมรสเสียก่อนการสมรส จึงจะสืบสุกลง หากศาลยังไม่ได้พิพากษามาเพิกถอนการสมรสันนั้น ย่อมมีผลตามกฎหมาย

หลักแห่งการขอเพิกถอนการสมรสที่ปีนี้มาตรา 1448 มาตรา 1504 บัญญัติ ว่า "การสมรสที่เป็นโน้มือหมาย เพาะปีนี้ มาตรา 1448 ผู้มีส่วนได้เสียขอให้เพิกถอนการสมรส ให้ แค่บิการการหาหรือผู้ปักครองที่ให้ความยินยอมแล้วจะขอให้เพิกถอนการสมรสไม่ได้"

ถ้าศาลมิได้สั่งให้เพิกถอนการสมรสจันชายหญิงมีอายุครบตามมาตรา 1448 หรือ เมื่อหญิงมีครรภ์ ก่อนอายุครบตามมาตรา 1448 ให้ดีอ่าวการสมรสสมบูรณ์มาตั้งแต่เวลาสมรส"

ตามมาตรา 1504 ผู้มีส่วนได้เสียโดยปกติคือคู่ชายหญิงนั้นเอง บิการการหาหรือ ผู้ปักครองของชายและหญิง ย่อมสามารถร้องขอคดีให้เพิกถอนการสมรสได้ เพาะเป็นผู้มีส่วน ให้หรือส่วนเสียในอันที่การสมรสันจะถูกเพิกถอนหรือไม่ถูกเพิกถอน แค่บิการการหาหรือผู้ปักครอง ซึ่งให้ความยินยอมแล้วจะใช้สิทธิขอเพิกถอนไม่ได้ ทั้งนี้ คงให้สอดคล้องกับหลักในเรื่องการให้ ความยินยอมที่ว่า เมื่อให้ความยินยอมแล้วถอนไม่ได้ (มาตรา 1455)

การสมรสซึ่งแม้จะเป็นโน้มือหมาย เพาะปีนี้มาตรา 1448 นือจสมบูรณ์มาตั้งแต่ เวลาสมรสได้ คดีที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1504 วรรคสอง ซึ่งพอจะแยกให้เป็น 2 กรณี คือ ก. ถ้าศาลมิได้สั่งให้เพิกถอนการสมรสจันชายหญิงอายุครบตามมาตรา 1448

หรือ

ข. หญิงมีครรภ์ก่อนอายุครบตามมาตรา 1448

ก. ถ้าศาลมิได้สั่งเพิกถอนการสมรสจันชายหญิงอายุครบ 17 ปีบริบูรณ์ แล้ว การขอเพิกถอนการสมรสก็ไม่มีประโยชน์ เพาะเมื่อชายหญิงอายุครบตามมาตรา 1448 แล้ว เช่นย่อมไปทำการสมรสใหม่ได้โดยสมบูรณ์ และกรณีที่ศาลมิได้สั่งเพิกถอนการสมรสันนั้น อาจเป็น

การเมืองไม่ได้จำกัดกับชั้นสูงๆ แต่การเมืองที่ลึกซึ้งกว่าจะแล้วแต่ชาวยังมีให้พิพากษาเพิกถอน ก็ได้ หากปรากฏว่าชายและหญิงมีอายุครบ 17 ปีบริบูรณ์ ในระหว่างการพิจารณา ศาลย่อมไม่ พิพากษาเพิกถอนให้

๔. เมื่อหญิงมีครรภ์ก่อนอายุครบสามมาตรา 1448 คือหญิงมีครรภ์ก่อนที่อายุครบ 17 ปี ไม่ว่าตอนนี้จะคลอดหรือแพ้งบุตร ขณะชายจะอายุครบ 17 ปีหรือไม่ก็ตาม ศาลย่อมไม่ พิพากษาเพิกถอนให้

ในสองกรณีดังกล่าวข้างต้น กฎหมายให้ถือว่าการสมรสสมบูรณ์มาแต่เวลาสมรส คือคั้งแค่ที่ได้จากทะเบียนสมรสกัน มิใช่สมบูรณ์เมื่ออายุครบ 17 ปี หรือเมื่อหญิงมีครรภ์เท่านั้น

อนึ่งควรสังเกตว่ากรณีที่กฎหมายบัญญัติให้สมบูรณ์นั้นหมายถึง สมบูรณ์โดยไม่มีเป็น เงื่อนไขในเรื่องอายุเท่านั้น เพราะแม้จะสมบูรณ์ในเงื่อนไขเรื่องอายุแล้วแต่อาจไปขัดกับเงื่อนไข การสมรสข้ออื่น ๆ ให้ออกเข่นกัน ซึ่งหากไปเป็นมีก็อาจเป็นโน่นหรือไม่นี่จะเป็นกรณีที่ได้แล้วแต่กรณี

๒. มาตรา 1449 บัญญัติว่า "การสมรสจะกระทำนิ่มโกรธหรือหึง เป็นบุคคล วิกฤติ หรือเป็นบุคคลซึ่งศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ"

มาตรา 1496 บัญญัติว่า "การสมรสที่มีเป็นมาตรา 1449 มาตรา 1450 มาตรา 1452 และมาตรา 1458 เป็นโน่นะ" บุคคลวิกฤติ คือบุคคลที่คุณคุณร้ายหรือคนนา ซึ่งพากนั้นไม่อารือเจตนาที่แท้จริงได้

คนไร้ความสามารถ คือคนวิกฤติซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ บุคคลทั้งสองประเภทนี้หากทำการสมรส การสมรสเน้นย่อมคงเป็นโน่นะ การพิจารณาในกรณีของคนวิกฤติให้คุ้ว่าจะทำการสมรส เป็นคนวิกฤติหรือไม่ หากจะทำการสมรสมีอาการ เป็นปกติ การสมรสเน้นย่อมสมบูรณ์

ส่วนกรณีของคนไร้ความสามารถรายใดที่ศาลยังมีให้ถอนคำสั่งที่ให้เป็นคนไร้ความสามารถย่อมทำการสมรสไม่ได้ เมื่อจะมีจิตเป็นปกติในบางครั้งก็ตาม หากทำการสมรส การสมรสเน้นย่อมคงเป็นโน่นะ

กิจกรรมสมรสที่ขัดต่อเงื่อนไขในกรณีค้าง ๆ อันเป็นในพระบรมราชโองการ 1496 นั้น จะมีผลตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๕ ว่าด้วยความเป็นในจะของการสมรส กังนั้นจะให้กล่าวถึงความเป็นในจะของการสมรสโดยสังเขป เพื่อให้มีความเข้าใจถึงผลของการสมรสที่คอกเป็นในจะในกรณีค้าง ๆ กังกล่าวໄก์เพื่อสมควร

ตามมาตรา 1496 นั้น มีชื่อว่า "บัญญัติให้คำพิพากษาคดีเด่นนี้จะและสกงว่าการสมรสไม่เป็นในจะ" กังนั้นการสมรสที่ขัดต่อเงื่อนไขในการสมรสอันคอกเป็นในจะ หากศาลยังมิได้มีคำพิพากษาว่าเป็นในจะแล้ว ชายหญิงซึ่งทำการสมรสโดยฝ่ายมีภรรยาที่กังเข่น สามีภรรยาตามกฎหมายอยู่

การร้องขอค่าเสีย

มาตรา 1497 บัญญัติว่า "การร้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาว่าการสมรสเป็นในจะนั้น ผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอให้อัยการ เป็นผู้ร้องขอค่าเสียให้"

ผู้มีลิขิตร้องขอค่าแก้

ก. ผู้มีส่วนได้เสีย คือ ผู้มีส่วนได้หรือส่วนเสีย ถ้าการสมรสนั้นจะถูกศาลสั่งให้เป็นในจะ หรือจะยังคงมีอยู่ เช่น บุคคลภรรยา สามีหรือภรรยา ทายาท เป็นต้น

ข. พนักงานอัยการ เมื่อผู้มีส่วนได้เสียไม่อาจร้องขอเอง ให้ก็อาจร้องขอค่าอัยการ ให้เป็นผู้ร้องขอค่าเสีย

อนึ่ง การร้องขอค่าเสียให้ศาลมีคำพิพากษาว่าการสมรสเป็นในจะนั้น กฎหมาย มิได้กำหนดความความ กังนั้น ผู้มีส่วนได้เสียอาจร้องขอค่าเสียเมื่อไก่ก็ได้ (ฎีกาที่ 1550/2520)

ผลของการสมรสที่เป็นในจะ

- เมื่อการสมรสไม่มีคำพิพากษาว่าเป็นในจะแล้ว การสมรสนั้นยอมเสียเปล่า นาแค่แรกเข่นในจะกรณในบรรพ ๑ คู่สมรสไม่มีความสัมพันธ์ทางทรัพย์สินคู่กันภายในมาตรา 1498 บัญญัติว่า "การสมรสที่เป็นในจะ ไม่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ทางทรัพย์สินระหว่างสามีภรรยา เมื่อมีคำพิพากษาของศาลแสดงว่าการสมรสไม่เป็นในจะ ทรัพย์สินที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้เป็นทรัพย์สินที่ได้มา ไม่ว่าก่อนหรือหลังจากจะเปลี่ยนสมรส รวมทั้งกองผลคงเป็นของฝ่ายนั้น ถ้าเป็นทรัพย์สินที่ได้มา

โดยพินัยกรรมหรือโภคการให้โภคเส่นฯ เมื่อพินัยกรรมหรือหนังสือยกให้ระบุว่าให้หั้งสองฝ่ายให้แบ่งคนละครึ่ง" จากความในกฎหมายข้างต้นแสดงว่าเมื่อการสมรสเป็นในขณะแล้ว สินส่วนตัว หรือสินสมรสในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินระหว่างสามีภริยาไม่มี การแบ่งทรัพย์สินก็มิได้แบ่งความลักษณะ ว่ากิจวัตรพัฒนาระหว่างสามีภริยา ทรัพย์สินของฝ่ายใดไม่ว่าไก่มากก่อนหรือหลังสมรส รวมทั้งทองและเงินเป็นของฝ่ายนั้น นอกจากเป็นทรัพย์สินที่มีพินัยกรรมหรือหนังสือยกให้ระบุให้หั้งสองฝ่าย จึงแบ่งคนละครึ่ง

2. การสมรสที่เป็นในขณะไม่ให้คู่สมรสที่สุจริตเสื่อมเสียที่ให้มาจากการสมรสันนั้น และถ้าฝ่ายเดียวสุจริต กฎหมายยังกำหนดให้เรียกค่าทุกเหตุและค่าเลี้ยงชีพได้ กังบัญญัติในมกรา 1499 ว่า "เหตุที่การสมรสเป็นในขณะ ไม่เป็นผลให้ขยายหรือหดยืดผู้สมรสโดยสุจริตเสื่อมเสียที่ไกมา เพราะการสมรสันนั้น ถ้าฝ่ายเดียวทำการสมรสโดยสุจริต ฝ่ายนั้นมีสิทธิเรียกค่าทุกเหตุได้ และถ้าฝ่ายที่ทำการสมรสโดยสุจริตนั้นค่องยากจนลงและไม่มีรายได้พอจากทรัพย์สิน หรือจากการงานตามที่เคยทำก่อนมีค่าพิพากษาของศาล แสดงว่าการสมรสเป็นในขณะ ฝ่ายนั้นมีสิทธิเรียกค่าเลี้ยงชีพได้ ทั้งๆ

ให้นำความในมกรา 1526 มาใช้บังคับโดยอนุโลม"

ค่าวอย่างเช่น หดยืดหนี้และจดทะเบียนสมรสกับชายโดยไม่ทราบว่าชายเป็นคน ไร้ความสามารถ ค่อนมาเมื่อศาลมีพิพากษาว่าการสมรสเป็นในขณะ กังบัญญัติย่อไม่เสียสิทธิในทรัพย์สิน อันเป็นของหนึ่ง ไกมารจากการสมรสเนื่องจากเป็นผู้สมรสโดยสุจริต เป็นต้น

ข้อสังเกตกรณีที่จะเรียกค่าทุกเหตุตามมกรา 1499 นี้ กฎหมายบัญญัติว่า "...
ถ้าฝ่ายเดียวทำการสมรสโดยสุจริต....." กังนั้น หากสุจริตก็ยังกันหั้งสองฝ่าย หรือไม่ สุจริตก็ยังกันหั้งสองฝ่ายจริงไม่อาจเรียกค่าทุกเหตุได้ ส่วนค่าเลี้ยงชีพนั้นคู่สมรสฝ่ายที่สุจริตจะเรียก ให้ค่าเมื่อปรากฏวายากจนลง และไม่มีรายได้พอจากทรัพย์สินหรือจากการงานตามที่เคยทำก่อนมีค่าพิพากษาของศาลแสดงว่าการสมรสเป็นในขณะ เท่านั้น

3. เมื่อการสมรสยกเป็นในขณะ กฎหมายให้คุณครองบุคคลภายนอกผู้สุจริตมิให้ได้รับความเสียหายจากการที่ศาลพิพากษาให้การสมรสยกเป็นในขณะ ไว้ในมกรา 1500 ความว่า

"เหตุที่ศาลพิพากษาว่าการสมรสไม่เป็นในจะไม่เป็นผลให้บุคคลภายนอกเข้ามาร่วมทำการโดยสุจริตเสื่อมเสียที่ไก้มาก่อนศาลพิพากษาว่าการสมรสเป็นในจะ ไทยให้ถือเสมอในมีค่าพิพากษา เช่นนั้น"

4. ในกรณีที่เกิดบุตรก่อนที่ศาลมีค่าพิพากษาว่า การสมรส เป็นในจะหรือภัยใน 310 วันนับแต่คราวไก่มีค่าพิพากษาว่าการสมรส เป็นในจะ บุตรนั้นย่อมเป็นบุตรของท้ายกฎหมายของชาด ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1536 ว่า "เกิดเกิดแคหอยชัย เป็นภริยาชายหรือภัยในสามร้อยลิบวันนับแครัวที่การสมรสสันสุกลง ให้สันนิฐานไว้ก่อนว่าเป็นบุตรของท้ายกฎหมายของชายผู้เป็นสามีหรือเคยเป็นสามี แล้วแต่กรณี"

ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับแก่บุตรที่เกิดจากหอยก่อนที่ไก่มีค่าพิพากษา ถึงที่สุดของศาลแสดงว่าการสมรส เป็นในจะ หรือภัยในระยะเวลาสามร้อยลิบวันนับแครัวนั้น"

3. มาตรา 1450 บัญญัติว่า "ชายหอยชัยเป็นญาติสืบสายโลหิตโดยตรงขึ้นไป หรือลงมา ก็ เป็นเพื่อนร่วมบุคคลหรือร่วมแครัวหรือมารดา ก็ จะทำการสมรสไม่ได้ ความเป็นญาติกับกล่าวมานี้ให้ถือความสายโลหิตโดยไม่คำนึงว่าจะเป็นญาติโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่"

และมาตรา 1496 บัญญัติว่า "การสมรสที่ป่าเป็นมาตรา 1449 มาตรา 1450 มาตรา 1452 และมาตรา 1458 เป็นในจะ" การที่กฎหมายบัญญัติเงื่อนไขนี้ ถ้ามีเหตุผลทางแพทย์และทางศีลธรรม เพาะะบุคคลที่เป็นญาติกัน ดังกล่าวมีชนส์ที่คล้ายกัน โอกาสที่ความบกพร่องทางร่างกายหรือทางสมองจะเกิดขึ้นแก่บุคคลมากขึ้นและในทางศีลธรรมย่อมเป็นการกระทำการเทือนความรู้สึกในทางศีลธรรมเป็นอย่างมาก เมื่อในกฎหมายลักษณะผ้า เมียก็ยังถือว่า เป็นอุบาห์จัย จึงถือได้ว่า การสมรสองบุคคลดังกล่าวนี้ ขัดก่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังนั้นในมาตรา 1496 จึงบัญญัติว่า การสมรสที่ป่าเป็นคู่เงื่อนไขแห่งมาตรานี้ คงเป็นในจะ

ส่วนหลักเกณฑ์ในการร้องขอให้ศาลพิพากษาให้เป็นในจะและผลของการสมรสที่ เป็นในจะเพราจะข้อต่อมาตรานี้ คงเป็นเช่นเดียวกันที่กล่าวแล้วในมาตรา 1449

4. มาตรา 1451 บัญญัติว่า "ผู้รับบุตรนุชธรรมและบุตรนุชธรรมจะสมรสกัน"

ไม่ได้

การสมรสที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขมาตรานี้ ในมีราชูปโภคในมาตรา 1496 หรือมาตรา 1503 ก็เป็นจงใจที่ไม่ถูกเป็นในพระหรือในชีวิต

การมีทักษะหมายห้ามบุตรนุชธรรมสมรสกับผู้รับบุตรนุชธรรมนั้น เป็นเพราะฐานะระหว่างผู้รับบุตรนุชธรรมและบุตรนุชธรรมกับฐานะระหว่างสามีภริยา มีความต่างกัน ความสัมพันธ์ของบุคคลในสองฐานะนี้ต่างกัน จึงไม่สมควรให้ทำการสมรส แต่หากบุคคลทั้งกล่าวจะทำให้เป็น เลิกรับบุตรนุชธรรม (มาตรา 1598/31) แล้วยอมสามารถทำการสมรสกันได้โดยปกติ

อีก แม่บุตรนุชธรรมจะมีฐานะอย่างเดียวกับบุตรของทักษะหมายห้าม แต่ก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์กันทางสายโลหิต เมื่อในกรีมาตรา 1450 ดังนั้นการสมรสที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขข้อนี้ ก็หมายจงใจที่ไม่ถูกเป็นในพระหรือในชีวิต และการจะให้ศาลมีพากษาว่าเป็นในพระหรือเพิกถอน การสมรส ก็ไม่ได้เกิดผลก็แค่ย่างไก เมื่อมีการสมรสฝ่าฝืนดังกล่าวแล้ว การรับบุตรนุชธรรมย่อมเป็นอันยกเลิกทันทีบัญญัติไว้ในมาตรา 1598/32 ว่า "การรับบุตรนุชธรรมย่อมเป็นอันยกเลิก เมื่อมีการสมรสฝ่าฝืนมาตรา 1451"

ทั้งนี้เนื่องจากฐานะของผู้รับบุตรนุชธรรมและบุตรนุชธรรม กับฐานะของสามีและภริยามีความต่างกันดังกล่าวแล้ว เมื่อมีการสมรสจึงไม่ควรให้บุคคลคนเดียวมีสองฐานะ ก็หมายจงใจในการรับบุตรนุชธรรมเป็นอันยกเลิก คงมีแต่ฐานะสามีภริยาเท่านั้น แสดงว่าการสมรสที่ฝ่าฝืนมาตรา 1451 ย่อมเป็นอันสมบูรณ์

แม้การสมรสที่ฝ่าฝืนเงื่อนไขข้อนี้จะสมบูรณ์ แต่หากไปจากเหตุการณ์ที่ทั้งสองฝ่ายมีการเลิกรับบุตรนุชธรรมแล้ว หากนายทะเบียนทราบความจริง ย่อมจะไม่รับจากเหตุการณ์ให้

5. มาตรา 1452 บัญญัติว่า "ชายหรือหญิงจะทำการสมรสในขณะที่ตนมีคู่สมรสอยู่ไม่ได้" นับแต่ได้ใช้ ป.พ.พ.บรรพ ๕ เกินจนปัจจุบันนี้ ก็หมายความว่าหลักการว่าชายมีภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายได้ก่อนเดียว และหญิงมีสามีที่ชอบด้วยกฎหมายได้ก่อนเดียว เช่นกัน ซึ่งบัญญัติมาตรา 1452 ก็กล่าวข้างต้นคงกับมาตรา 1445(3) ในบรรพ ๕ เกิน และเพื่อให้มีหลักฐานทางพระบรมราชูปโภค

แน่นอน ยังไก่มีบัญญัติไว้ในมาตรา 1457 ว่า การสมรสตามประมวลกฎหมายนี้จะมีไก่เด็กะ เมื่อไก่เด็กะเป็นนัยแล้ว เท่านั้น ในกรณีจะเป็นนัยทางเบียนจะชักดามาว่า มีคู่สมรสอยู่แล้ว หรือไม่ ถ้าปรากฏว่ามีคู่สมรสอยู่แล้ว แต่ไปแจ้งค่อนายหะเบียนว่ายังไม่มีคู่สมรส อาจจะเป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จได้

การสมรสที่ชักดอมีเงื่อนไขข้อนี้ คือสมรสในขณะที่มีคู่สมรสอยู่ เป็นการชักดอมความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน เพราะเป็นการที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายแย่งคู่สมรสของบุคคลอื่นก่อให้เกิดความแก่กร้าวในครอบครัว ตามมาตรา 1496 จึงบัญญัติให้การสมรสที่ป่าเป็นเงื่อนไขข้อนี้เป็นในขณะ

ถังที่กล่าวแล้วว่าการสมรสที่เป็นในขณะนี้ ให้กระทำการอ้างขึ้นไม่ได้จนกว่าจะได้มีคำพิพากษาของศาลแสดงว่า เป็นในขณะ (มาตรา 1495) หากชายมีภริยาที่ชอบกิจกฎหมายแล้ว ไปจากหะเบียนสมรสกับหญิงอื่นขึ้นเช่นนี้ ถ้าไม่มีภูมิใจอ้างฟ้องร้องคดีคดี ก็คงถือว่าชายและหญิงทั้งสองเป็นสามีภริยากันความกฎหมาย

อื่นๆ ชายหญิงที่เป็นสามีภริยากันความกฎหมายลักษณะผู้เมีย ซึ่งไม่มีการจากหะเบียน ก็ถือว่าเป็นสามีภริยาความกฎหมาย เช่นกัน หากชายไปจากหะเบียนสมรสกับหญิงอื่น ย่อมชักดومาตรา 1452 การสมรสันจึงเป็นในขณะ

ตัวอย่าง โจทก์กับ ส. เป็นสามีภริยากันอยู่ความกฎหมายลักษณะผู้เมีย ครั้นเมื่อ ส. ตาย กระทำการโภตกรรมกิจจายบ้านนาฎคอกหอกให้แก่โจทก์ตลอดมา ค่ำมาฆ่าเลยไปคัดค้านกระทำการโภตกรรมกิจจาย ปรากฏว่าก่อน ส. ตาย ส. โภตกรรมกิจจายโดยจหะเบียนสมรส การจากหะเบียนสมรส เช่นนี้ย่อมเป็นในขณะตาม ป.พ.พ.มาตรา 1445(3) ประกอบกิจมาตรา 1490 (มาตรา 1452 ประกอบกิจมาตรา 1496 บรรพ 5 ใหม่) โจทก์จึงฟ้องมาฆ่าเลยขอให้ศาลมีพิพากษาเพิกถอนหะเบียนสมรสันเสียได้ (ฎีกาที่ 594/2506)

สามีภริยาก่อน ป.พ.พ.บรรพ 5 ภริยาไปบัวชีไม่ได้ความว่าสามีอยู่กับ ยังไม่ ขาดจากสามีภริยากัน สามีภริยาใหม่จหะเบียนเมื่อใช้บรรพ 5 แล้ว ไม่เป็นการสมรสที่สมบูรณ์

ไม่มีสิทธิรับมรภของสามี สามีตาย มรภคงให้แก่ภรรยาเดิม ภรรยาเดิมจะห้ามเปลี่ยนภรรยาที่กันให้ไว้ แม้ไม่ระบุจังบ้านก็วาย บ้านเป็นส่วนควบของที่กัน ใจที่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านก็วาย (ฎีกาที่ 2664/2523)

ในการฟ้องไม่เจตนาจะห้ามเปลี่ยนสมรสกัน เช่น ชายมีภรรยาอยู่แล้วและยังอยู่กัน กวายกัน ถ้าคอกลงกับหญิงอื่นอีกว่าจะอยู่กันเป็นสามีภรรยากัน ข้อคอกลงนี้มีวัสดุประสงค์ซักดือศีลธรรม อันคือของปั่นจะชาน เป็นไม้ะตามมาตรา 113 เพราะเท่ากับคอกลงให้หญิงมาอยู่กับชายใน ฐานะนางบำเรอ กันนั้นถ้าหญิงไม่ปฏิบัติตามข้อคอกลงก์ไม่มีคดสัมพันธ์ที่ทองรับผิดชอบต่อชาย

ในคดอย่างกังกล่าว หากมีการให้ทรัพย์สินแก่หญิงจึงเป็นการกระทำเพื่อชาระนี้ อันเป็นศีลธรรมอันดี เรียกร้องคืนไม่ได้ตามมาตรา 411 ไม่มีลักษณะเป็นของหมั้น หรือลินสอก แต่อย่างไร (ฎีกาที่ 1913/2505) อนึ่ง เมื่อจะห้ามเปลี่ยนสมรสแล้ว ชายหญิงย่อมเป็นสามีภรรยา กันตามกฎหมาย แม้จะตั้งร้างกันไปบ้านเดียว ก็ตาม เช่น ชายมีภรรยาที่ซ่อนกับภรรยาอย่างเช่น พิเศษ แต่ตั้งร้างกันไปโดยมิได้จะห้ามเปลี่ยนหย่า ชายໄกไปจะห้ามเปลี่ยนสมรสใหม่กับหญิงเช่นนี้ บังอร ในปี พ.ศ.2522 การสมรสระหว่างชายและหญิงคือ นางบังอรจริงเป็นในจะ แม้จะปรากฏว่านางพิเศษ ได้ตายในปี พ.ศ.2523 ก็ตาม เพราะการสมรสที่เป็นในจะย่อมไม่อาจสมบูรณ์เชิงมาໄก กรณีเช่นนี้ หากชายໄกไปจะห้ามเปลี่ยนสมรสใหม่อีกครั้งกับนางบังอรเย็น ในปี พ.ศ.2524 คันนี้ การสมรสระหว่าง ชายและนางบังอรย่อมจึงสมบูรณ์ เพราะเหตุที่ห้ามให้การสมรสเป็นในจะไม่มี คือ นางพิเศษ ซึ่งเป็น ภรรยาที่ซ่อนกับภรรยาอย่างเช่นนี้ได้ตายไปแล้ว ส่วนนางบังอรย่อมไม่สามารถจะกล่าวอ้างความสมบูรณ์ของ การสมรสได้ เพราะการสมรสของคนที่เป็นในจะไปแล้วคันกล่าว

คดอย่าง ป.จะห้ามเปลี่ยนสมรสกับใจที่กัน เมื่อวันที่ 25 เม.ย.2495 ที่มา ให้จะห้ามเปลี่ยนสมรสกับใจที่กัน เมื่อวันที่ 15 ธ.ค.2503 และจะห้ามเปลี่ยนสมรสกับใจที่กัน เมื่อวันที่ 21 ก.พ.2507 วันที่ 24 มี.ย.2507 ป.จะห้ามหย่ากับใจที่กัน เมื่อวันที่ 1 แฟคมาวันที่ 5 ส.ค.2507 ให้จะห้ามเปลี่ยนสมรสกับใจที่กัน เมื่อวันที่ 30 ต.ค.2507 ใจที่กัน ป.จ. จึงໄก จะห้ามเปลี่ยนสมรสกับใจที่กัน เมื่อวันที่ 1 เม.ย.2519 ป.ถึงแก่กรรม เช่นนี้ การจะห้ามเปลี่ยนสมรส ระหว่าง ป.กับใจที่กันคงแรงและระหว่าง ป.กับใจที่กัน เมื่อวันที่ 2 ไม่ซ่อนกับ ป.พ.พ.มาตรา 1452

เพราจะในชั้นนั้น ป. เป็นคู่สมรสของจ้าเฉยที่ ๑ ออยู่แล้ว จึงเป็นโนมีะคำนุมาตรา ๑๔๙๖ สำหรับ
จ้าเฉยที่ ๑ เม็จฉะปรากງว่า ให้จักทะเบียนหมายกับ ป. ทำให้การสมรสชาคลง แคค์มานาก์ ให้จัก
ทะเบียนสมรสกันใหม่ โดยสมบูรณ์ชอบด้วยกฎหมาย เพราจะการสมรสระหว่าง ป. กับใจทักษะและ
จ้าเฉยที่ ๒ ให้เป็นโนมีะนาทั้งแคร์วันที่ให้จักทะเบียนสมรสแล้ว การที่ใจทักษะเบียนสมรสกับ
ป. ครั้งหลังอีกจึงเป็นโนะ เพราจะชั้นนั้น ป. เป็นคู่สมรสของจ้าเฉยที่ ๑ ฉะนั้นจ้าเฉยที่ ๑ จึง
เป็นภาริษาที่ชอบด้วยกฎหมายแต่ญี่เกียวของ ป. มืองานจัดพ่องขอให้พิพากษาว่า การจักทะเบียนสมรส
ระหว่างใจทักษะ กับ ป. เป็นโนะ (ฎีกที่ ๑๒๑๖/๒๕๒๓)

พึงสังเกตว่า การสมรสที่คอกเป็นโนมีะคำนุมาตรา ๑๔๙๖ เห็นนั้นที่มีผลเสียเปล่า
มาแต่เวลาสมรส ส่วนการสมรสที่เป็นโนมีะคำนุมาตรา ๑๕๐๓ ซึ่งอาจขอค่าลิ้นพิพากษาเพิก
ถอนการสมรสให้มัน ในระหว่างที่ยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดก่อนให้เพิกถอนการสมรส การสมรสนั้นยังคง
สมบูรณ์อยู่คู่ตลอดเวลา และการสมรสนั้นจะลับสุกคลงดังแก่ค่าพิพากษาถึงที่สุดก่อนให้เพิกถอนการ
สมรส (มาตรา ๑๕๐๒, ๑๕๑๑) เป็นตนไป

ท้าอย่าง หนึ่งจักทะเบียนสมรสกับชายโดยถูกชนชู การสมรสนั้นคอกเป็นโนมีะ
แก่เมื่อศาลยังไม่ได้พิพากษาเพิกถอน การสมรสนั้นก็ยังคงสมบูรณ์ การที่หุ้งไปจักทะเบียนสมรสกับ
ชายอื่นจึงเป็นก่อการจักทะเบียนสมรสซ้อน เป็นโนะ แม้จะปรากງว่าภัยหลังหาดให้พิพากษาเพิกถอน
การสมรสของหุ้งกับชายคนแรกก็ตาม เพราจะการเพิกถอนการสมรสเมื่อถึงแก่เวลาค่าพิพากษาถึง
ที่สุด ซึ่งเป็นภัยหลังการจักทะเบียนสมรсхชั่น เป็นโนะไปแล้ว และการเพิกถอนการสมรсхชั่น
ทำให้การสมรสลับสุกลง (มาตรา ๑๕๐๑) นั้นหมายความแก่เริ่มแรกก็ เช่นการสมรสที่เป็นโนะไม่

๖. มาตรา ๑๔๕๓ มีอัญญาติว่า "หนึ่งที่สามีตายหรือที่การสมรสลับสุกลงก็ยังประการ
อื่น จะทำการสมรสใหม่ให้คู่เมื่อการลับสุกแห่งการสมรสได้ผ่านพ้นไปแล้ว ไม่น้อยกว่าสามร้อยสิบวัน
เว้นแต่"

1. คลอดบุตรแล้วในระหว่างนั้น
2. สมรสกับคู่สมรสใหม่
3. มีบรับรองแพทย์ประจำนียบัตร หรือปริญญาซึ่งเป็นผู้ประกอบการรักษาโรค
ในสาขาเวชกรรมให้ความกุญแจว่ามีไก้มีครรภ์ หรือ

4. มีคำสั่งของศาลให้สมรสได้

ในบทบัญญัติมาตรา 1501 มีความว่า "การสมรสโดยลื้นสุกลงกับความคาย การหยาห์หรือศาลาพิพากษาให้เพิกถอน" ก็ันนั้น หลังที่การสมรสลื้นสุกลงกับประการอื่น นอกจากสามีภัยจึงรวมถึงกรณีหยาห์หรือศาลาพิพากษาให้เพิกถอนการสมรส

การบัญญัติเงื่อนไขข้อนี้เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาบุ่งยากเดียวกันเกิดที่เกิดมาว่า เป็นบุตรของสามีเดิมหรือสามีใหม่ ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้ไม่ว่าจะเป็นกรณีสามีภัยหรือหยาห์หรือศาลาพิพากษาให้เพิกถอนการสมรส

ที่กฎหมายกำหนดให้บัญญัติไว้ในกรณีดังกล่าวท่าการสมรสใหม่ให้ต่อเมื่อการลื้นสุกแห่งการสมรสได้ดำเนินไปแล้ว ในน้อยกว่าสามร้อยสิบวันนั้น เพราะเหตุผลทางการแพทย์มีว่า หากหุ้น มีครรภ์กับคู่สมรสเดิม ทางกระช่ายในครรภ์มารดาให้น้ำที่สุกไม่เกินสามร้อยสิบวัน ซึ่งหากหุ้นมิได้คลอดบุตรจนการสมรสคงก่อนลื้นสุกไปแล้วกว่าสามร้อยสิบวัน ปัญหาเรื่องบุตรย่อมไม่เกิดขึ้น และหากหุ้นจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรในภายหลังค่อนมา ก็เห็นได้ว่าบุตรนั้นมิใช่บุตรของคู่สมรสเดิม

(กฎหมาย 1536)

การสมรสที่ผ่านเงื่อนไขข้อนี้ ตาม ป.พ.พ.บรรพ ๕ ในมาตรา 1496 หรือ มาตรา 1503 มิให้บัญญัติว่าเป็นในจะ หรือไม่ซึ่งแค่บ่างใด การสมรสของหุ้น ที่ขัดต่อเงื่อนไข มาตรา 1453 จึงสมบูรณ์ถูกต้องที่เคยถูกตั้งที่เดียวกันมาแล้ว และการที่จะบัญญัติให้การสมรสเป็นในจะ หรือไม่ซึ่งบ่อมไม่มีประโยชน์ เพาะะปัญหาเรื่องบุตรย่อมเกิดขึ้นได้ กับทั้งจะเป็นผลเสียแก่ชายหุ้น นั้นค่าย แม้การสมรสจะสมบูรณ์เพาะะไม่มีกฎหมายบัญญัติ เป็นในจะหรือไม่ซึ่งถักกล่าว แต่อาจเกิด มีปัญหาเดียวกับบุตร ให้บุตรที่เกิดแก่หุ้นซึ่งทำการสมรสผ่านเงื่อนไข ข้อนี้จะเป็นบุตรของบุตรของสามีใหม่ หรือสามีเดิม

ในมาตรา 1537 จึงบัญญัติไว้ว่า "ในกรณีที่หุ้นทำการสมรสใหม่ นั้น เป็นการผ่าน มาตรา 1453 และคลอดบุตรภายในสามร้อยสิบวันแล้วที่การสมรสลื้นสุกลง ให้สันนิษฐานไว้ก่อน ว่าเกิดที่เกิดแค่หุ้นนั้นเป็นบุตรของบุตรของชายผู้เป็นสามีคนใหม่ และห้ามมิให้นำข้อสันนิษฐาน

ในมาตรา 1536 วรรคหนึ่ง ว่า เกิดเป็นบุตรของคุณภูมายของสามีเดิมมาใช้บังคับ หันนี้เว้นแต่ มีคำพิพากษายของศาลแล้วก็ว่า เกิดมีใช้บุตรของคุณภูมายของชายผู้เป็นสามีคนใหม่นั้น"

การสันนิษฐานของกฎหมายในมาตรา 1537 มิใช่เป็นการสันนิษฐานโดยเก็ชาก สามีคนใหม่อาจนำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาและยื่นคำฟ้องว่า เกิดมีใช้บุตรของคุณภูมายของตนได้

อนึ่ง ถึงแม้ว่าการสมรสโดยฝ่ายเดียวเมื่อเงื่อนไขการสมรสข้อนี้จะสมบูรณ์คงคล่องตัวก็ตาม หากขณะจดทะเบียนสมรสนายท่านเป็น Hari ยื่นจดทะเบียนให้ไม่ได้ตาม พ.ร.บ.จดทะเบียนครอบครัว พ.ศ.2478 มาตรา 13

ข้อยกเว้นที่ให้หอยิงชี้การสมรสสืบสุกลงทำการสมรสใหม่ได้ก่อนกำหนดสามร้อยสิบวัน มี 4 ประการคือที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1453 คือ

(1) คลอดบุตรแล้วในระหว่างนั้น ถ้าในระหว่างที่การสมรสครั้งก่อนลืมสุกลง หอยิงได้คลอดบุตรไปแล้ว หากหอยิงไปทำการสมรสใหม่ บุตรที่เกิดก่อนสมรสใหม่ย่อมไม่ใช่บุตรของชายชี้เป็นสามีคนใหม่ ถังนี้ปัญหาเรื่องบุตรจริงไม่เกิดขึ้น

ข้อยกเว้นนี้หมายถึง การคลอดบุตรแล้ว เท่านั้น ถ้าหอยิงเพียงแต่ "ตั้งครรภ์" แค่ยังไม่ได้คลอดบุตร จึงไม่อยู่ในความหมายของข้อยกเว้นข้อนี้ เพราะเพียงการตั้งครรภ์ยังไม่แน่นอน ว่าหารกในครรภ์เป็นบุตรของสามีเดิมหรือสามีใหม่ อาจตั้งครรภ์มาก่อน การสมรสครั้งก่อนลืมสุก หรือภายหลังการสมรสครั้งก่อนลืมสุกก็ได้

(2) สมรสกับคู่สมรสเดิม กรณีเขียนบัญชาเกี่ยวกับเก็บไว้ว่า เป็นบุตรของสามีเดิมหรือสามีคนใหม่ย่อมไม่เกิดขึ้น เพราะคู่สมรสเดิมนั้น เองกลับมาทำการสมรสใหม่ หากมีบุตรย่อมเป็นบุตรของชายนั้นอยู่ด้วยกันเอง

(3) มีในรับรองแพทย์ประจำบ้านบุตรหรือปริญญาอื่นเป็นผู้ประกอบการรักษาโรค ในสาขาเวชกรรมได้ทราบกฎหมายว่ามิได้มีครรภ์

เมื่อมีในรับรองจากแพทย์คือที่กล่าวแล้วย่อมเป็นเล็กฐานแน่นอนได้ว่าหอยิงมิได้มีครรภ์ กันนั้น หากหอยิงทำการสมรสใหม่ภายในกำหนดสามร้อยสิบวัน บัญชาไว้เก็บไว้เก็บมาจะเป็นบุตรของไครย่อมไม่เกิดขึ้น ย่อมลืมสุนนิษฐานได้ว่า เป็นบุตรของคู่สมรสใหม่แน่นอน

(4) มีคำสั่งของศาลให้สมรสได้ จะเห็นได้ว่าการบัญญัติมาตรา 1453 ขึ้นนี้ กฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันภัยหายากเกิดที่เกิดมาว่าจะเป็นบุตรของใคร กันนั้น การที่ศาลมีคำสั่งให้ทำการสมรสได้ จึงต้องอยู่ภายใต้วัตถุประสงค์กังกล่าวด้วยเช่นกัน เช่นจะที่หญิงหน่ายากสามีนั้นภัยคึ้งครั้งก่อน 5 เดือน เมื่อหย่าได้ 2 เดือน จะเป็นต้องทำการสมรสใหม่ กับชายอื่น กันนี้ภัยมีลักษณะซึ่งสูคล้ายให้มีคำสั่งให้สมรสตามข้อ (4) นี้ได้ เพราะขอเท็จจริง นั้นเห็นได้ชัดว่าเกิดมีนัยอ่อนไม่ใช่บุตรของสามีคนใหม่ แค่หากภัยแสลงเหตุผลที่จำเป็นประการอื่น นอกจากเหตุผลที่จะไม่เป็นภัยหายากกันเกิดกังกล่าวแล้ว เช่นไม่มีบุตรuplicare และยากจน เช่นนี้ ศาลน่าจะสั่งให้สมรสไม่ได้ เพราะอาจเกิดภัยหายากกันเกิดขึ้นได้

7. มาตรา 1454 บัญญัติว่า “ผู้เยาว์จะทำการสมรสให้นำความในมาตรา 1436 มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรานี้เป็นเงื่อนไขว่าด้วยความยินยอมของบิกรรมการกราหรือบุปผากรอง เป็นบทบัญญัติ ว่าด้วยความสามารถ ศึกษาเรียนรู้ช่องทางที่จะทำการสมรสเป็นผู้เยาว์จะต้องได้รับความยินยอมจาก บิกรรมการกราหรือบุปผากรอง เลี้ยงก่อนความหลักเกณฑ์ที่กล่าวแล้วในมาตรา 1436

แบบพิธีกรรมให้ความยินยอมเป็นหัวการสมรส

ในเรื่องการหมั้นกฎหมายมิได้กำหนดแบบพิธีในการให้ความยินยอมไว้ กันนั้นจึง อาจจะให้ความยินยอมด้วยวาจา หรือเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้ แต่ในการสมรสนั้น กฎหมายกำหนด แบบพิธีไว้ในมาตรา 1455 โดยเฉพาะ ควรลังเกตว่าแม้ผู้เยาว์จะได้รับความยินยอมในการหมั้นแล้ว เมื่อจะทำการสมรสก็ต้องได้รับความยินยอมอีกตามที่มาตรา 1455 กำหนดไว้ว่า

“การให้ความยินยอมให้ทำการสมรสจะกระทำได้โดย

1. ลงลายมือชื่อในทะเบียนนามะจกทะเบียนสมรส
2. ทำเป็นหนังสือแสดงความยินยอมโดยร่างระบุชื่อผู้จะสมรสทั้งสองฝ่ายและลงลายมือ ชื่อของผู้ให้ความยินยอม
3. ถ้ามีเหตุจำเป็นจะให้ความยินยอมก็สามารถค่อนหน้าพยานอย่างน้อยสองคนก็ได้ ความยินยอมนั้นเมื่อให้แล้วถอนไม่ได้

กรณีที่กฎหมายกำหนดแบบพิธีการให้ความยินยอมในการสมรสไว้โดยเฉพาะเช่นนี้ เพื่อให้เป็นหลักฐานที่แน่นอน เพราะเมื่อชายหญิงทำการสมรสแล้วย่อมเกิดลิขิตน้ำที่ความรับผิดชอบหากไม่มีความแน่นอนในเรื่องการให้ความยินยอมคือกลับไปกลับมาได้ ผลเสียย่อมเกิดขึ้น คงนั้น จึงมีกฎหมายไว้ในวรรคสองด้วยว่า ความยินยอมนั้นเมื่อให้แล้วถอนไม่ได้

การให้ความยินยอมทำได้ ๓ วิธี ดังนี้

(1) ลงลายมือชื่อในทะเบียนทะเบียนสมรส หมายความว่า ผู้มีอำนาจให้ความยินยอมของอยู่ด้วยในหมายที่ชายหญิงจากทะเบียนสมรส และลงลายมือชื่อให้ความยินยอมไว้ในทะเบียนสมรส

(2) ทำเป็นหนังสือแสดงความยินยอมโดยระบุชื่อผู้จะสมรสทั้ง ๒ ฝ่าย และลงลายมือชื่อของผู้ให้ความยินยอม

บุตรมีอำนาจให้ความยินยอมอาจให้ความยินยอมตาม (2) นี้ก็ได้ โดยไม่ต้องไปอยู่ กับในหมายที่ชายหญิงจากทะเบียนสมรสคู่หน้านายทะเบียนกังเข่นใน (1) แค่ต้องน้อมหนังสือแสดงความยินยอมแก่ชายหญิงนำไปยื่นต่อนายทะเบียนเพื่อบันทึกไว้ในทะเบียน

หนังสือให้ความยินยอมนั้นกากบาทกิ้นระบุชื่อผู้จะสมรสทั้งสองฝ่ายไว้ด้วย กังนั้น ผู้ให้ความยินยอมจะระบุชื่อผู้เยาว์ที่คนให้ความยินยอมแต่ฝ่ายเดียวไม่ได้ เพราะหากระบุเพียง ฝ่ายเดียว ผู้เยาว์อาจนำหนังสือให้ความยินยอมนั้นไปทำการสมรสกับผู้ที่ก็ได้ ซึ่งอาจทำให้ผู้มี อำนาจให้ความยินยอมไม่มีโอกาสพิจารณาตรวจสอบความให้ทำการสมรสกับผู้นั้นหรือไม่

(3) ถ้ามีเหตุจำเป็น จะให้ความยินยอมด้วยว่าจากต่อหน้าพยานอย่างน้อยสองคน ก็ได้

การให้ความยินยอมตามข้อ (3) นี้จะทำได้เมื่อมีเหตุจำเป็นไม่อาจให้ความยินยอม ตาม (1) หรือ (2) ให้เท่านั้น ฉะนั้นหากผู้มีอำนาจให้ความยินยอมสามารถให้ความยินยอมกังที่ บัญญัติใน (1) หรือ (2) ได้ จะเลือกขอแสดงความยินยอมตาม (3) ไม่ได้

เพียงไก่จะดีอ้วว่าเป็นเหตุจำเป็น ถ้าปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นไม่สามารถให้ความ ยินยอมตามมาตรา 1455(1) หรือ (2) ให้เลยประกาศหนึ่ง หรือไม่สามารถให้ความยินยอมตาม มาตรา 1455(1) หรือ (2) เป็นเวลานานเกินคราว ซึ่งอาจเกิดผลเสียหายแก่ชายหญิงที่จะทำการ

สมรสอีกประการหนึ่ง ย้อมเพียงพอที่จะถือว่าเป็นเหตุจ้าเป็น ตามมาตรา 1455(3) แล้วไม่ จำกัดถึงชนاكที่ระบุไว้ในมาตรา 1663 กรณีที่พนักกรรมกิจวาราได้มีอคติอยู่ในอันตรายใกล้ ความตายหรือเวลาไม่ได้ระบุมากหรือลงนาม

ตัวอย่าง มีภาพของหญิงดูเยาว์อนป่วยอยู่ในโรงพยาบาล แพทย์บอกว่าอีก 7 วัน จึงจะสามารถเชื่อมหนังสือให้กับนี้ เห็นว่าังในถึงชนاكเป็นเหตุจ้าเป็นที่จะให้ความยินยอม กิจวาราตามมาตรา 1455(3) ให้

การสมรสที่ฝ่ายเป็นเงื่อนไขในมาตรา 1454 นี้ ตามมาตรา 1509 นัยนี้คือว่า "การสมรสที่มิได้รับความยินยอมของบุคคลดังกล่าวในมาตรา 1454 การสมรสันเป็นโมฆะ" ซึ่งการสมรสันจะล้นสุดลง เมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้เพิกถอนการสมรสแล้ว กันนั้น ก่อนที่ศาล จะมีคำพิพากษาถึงที่สุดกังกล่าวการสมรสันยังคงมีผลตามกฎหมาย และถึงแม้ศาลมีคำพิพากษาเพิก ถอนแล้ว ผลแห่งคำพิพากษานั้นไม่มีผลย้อนหลังไปถึงวันทำการสมรส

หลักเกณฑ์การขอเพิกถอน

มาตรา 1510 นัยนี้คือว่า "การสมรสที่เป็นโมฆะเพราไม่ได้รับความยินยอมของ บุคคลดังกล่าวในมาตรา 1454 เฉพาะบุคคลที่อาจให้ความยินยอมตามมาตรา 1454 เท่านั้น ขอให้เพิกถอนการสมรสให้"

สิทธิขอให้เพิกถอนการสมรสตามมาตรานี้ เป็นอันระงับเมื่อคู่สมรสันมีอายุครบยี่สิบ ปีบริบูรณ์ หรือเมื่อหญิงมีครรภ์

การฟ้องขอให้เพิกถอนการสมรสตามมาตรานี้ให้มีอายุความหนึ่งปีนับแต่วันทราบ การสมรส"

ความวาระหนึ่ง "ผู้มีสิทธิขอเพิกถอนการสมรสที่ฝ่ายเป็นเงื่อนไขขอให้แก่บุคคลที่อาจ ให้ความยินยอมตามมาตรา 1454 เท่านั้น" จึงหมายถึงบิกรรมการกราหรือผู้ปกครองของชายและหญิง ที่ทำการสมรสโดยฝ่ายเป็น บุคคลอื่นนอกจากนี้ไม่มีสิทธิขอเพิกถอน

สิทธิขอเพิกถอนการสมรสที่เป็นโมฆะตามมาตรานี้เป็นอันระงับลงกิจเหตุ 2 ประการกังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 1510 วรรคสอง คือ

1. คู่สมรสมีอายุยังลับเป็นบริบูรณ์แล้ว

2. หญิงมีครรภ์แล้ว

1. กรณีคู่สมรสมีอายุยังลับเป็นบริบูรณ์แล้ว หมายความว่าคู่สมรสทั้งสองฝ่ายมีอายุ 20 ปี บริบูรณ์แล้ว ซึ่งหากนิยามการกำหนดว่าผู้ปักครองมิได้นำคัชชันสู่ค่าล หรือนำคัชชันสู่ค่าลแล้ว แต่ค่าลยังมิได้พิพากษาเพิกถอนฐานชายหญิงมีอายุครบยังลับเป็นบริบูรณ์แล้ว การเพิกถอนการสมรสย่อมไม่มีผล เพราะชายหญิงนั้นบรรลุนิติภาวะ อาจสมรสกันใหม่ได้ทันที

2. หญิงมีครรภ์แล้ว หมายความว่าในขณะที่นิยามการกำหนดว่าผู้ปักครองยังมิได้นำคัชชันสู่ค่าลก็ต หรือนำคัชชันสู่ค่าลแล้ว แต่ค่าลยังมิได้พิพากษาให้เพิกถอนก็ต หากปรากฏว่าหญิงมีครรภ์แล้ว สิทธิของเพิกถอนนั้น เป็นอันระงับไม่ว่าชายหญิงจะมีอายุเท่าใด เพราะการเพิกถอนย่อมเป็นผลเสียหายแก่ชายหญิงตลอดจนเกิดที่จะเกิดมานั้น มากกว่าที่จะเป็นผลดี

เมื่อสิทธิของเพิกถอนการสมรสเป็นอันระงับคงกล่าว กฎหมายกำหนดให้การสมรสสมบูรณ์มาแต่เวลาสมรสที่เกี่ยว มิได้สมบูรณ์เมื่ออายุครบยังลับเป็น หรือหญิงมีครรภ์เท่านั้น

ตามวาระสาม แห่งมาตรา 1510 ให้กำหนดอย่างความการฟ้องขอเพิกถอนในกรณี ไว้ว่า "การฟ้องขอให้เพิกถอนการสมรสตามมาตรานี้ เมื่ออายุความหนึ่งปี นับแต่วันทราบการสมรส" เพราะ เมื่อบิความการค้า หรือผู้ปักครองทราบดึงการสมรสแล้ว ก็ชอบที่จะขอเพิกถอนเสียโดยเร็ว ควรปล่อยเวลาให้ช้าไปย่อมเกิดผลเสียหายแก่ชายหญิงมากขึ้น กันนั้นหากหันหนีไปบังแท้วันที่ให้ทราบการสมรสแล้ว จะขอให้เพิกถอนการสมรสไม่ได้

กรณีที่ผู้เยาว์ขอถอนค่าลเพื่ออนุญาตให้ทำการสมรสได้

โดยปกติเมื่อผู้เยาว์จะทำการสมรสจะต้องได้รับความยินยอมจากบุคคลตามมาตรา 1454 ก่อน แต่ในบางกรณีผู้เยาว์ไม่อาจจะขอความยินยอมเช่นนั้นได้ กฎหมายได้แก้ไขไว้ในมาตรา 1456 ว่า

"ถ้าไม่มีผู้ที่มีอำนาจให้ความยินยอมตามมาตรา 1454 หรือมีแต่ไม่ให้ความยินยอม หรือไม่อยู่ในสภาพที่อาจให้ความยินยอม หรือโดยพฤติกรรมผู้เยาว์ไม่อาจขอความยินยอมได้ ผู้เยาว์อาจร้องขอค่าลเพื่ออนุญาตให้ทำการสมรส"

จากมาตรา 1456 นี้ กำหนดเหตุที่ผู้เยาว์จะร้องขอค่าเสื่อมดูยุติให้ทำการสมรสไว้พ่อจะแยกໄก้กันนี้ คือ

1. ผู้เยาว์ไม่มีผู้มีอำนาจให้ความยินยอมตามมาตรา 1454
2. ผู้มีอำนาจไม่ให้ความยินยอม
3. ผู้มีอำนาจให้ความยินยอมไม่อยู่ในสภาพที่อาจให้ความยินยอมได้
4. โดยพฤติกรรมผู้เยาว์ไม่อาจขอความยินยอมได้

เมื่อปรากฏเหตุให้เหตุหนึ่งข้างต้น ผู้เยาว์ขอที่จะร้องขอค่าเสื่อมดูยุติให้ทำการสมรสให้เห็นที่ไทย ในคองชุดอนุจนาจปกครองหรืออธิคัติปกครองขึ้นใหม่ อนึ่งในกรณีที่ผู้มีอำนาจให้ความยินยอมไม่ให้ความยินยอมนั้น หมายถึงการไม่ให้ความยินยอมโดยปราศจากเหตุผล หากเป็นการไม่ให้ความยินยอมโดยชอบด้วยเหตุผลแล้ว ผู้เยาว์ยื่นในสมควรจะร้องขอให้ศาลมอนญาตเช่นกัน

8. มาตรา 1457 บัญญัติว่า "การสมรสตามประมวลกฎหมายนี้เป็นไปด้วยความ เมื่อไหร่ก็ตาม-เมื่อยังมีชีวิตเท่านั้น"

ที่โภคีบพันธุ์ยุติคามาตรานี้ขึ้นเพื่อควบคุมการสมรสให้ดีด้วยเงื่อนไขในการสมรสโดยให้มีการจดทะเบียน หากมีการป่าสืบ นายทะเบียนยื่นใบจดทะเบียนให้และเพื่อเป็นหลักฐานการสมรสที่แนนอนขึ้นซึ่งมุคคลภายนอกย้อมรู้ได้

มาตรา 1457 นี้ใช้บังคับแก่การสมรสตาม พ.พ.พ.บรรพ ๕ นี้เท่านั้นจากความที่ว่า "การสมรสตามประมวลกฎหมายนี้" คั้นน้ำหากเป็นการสมรสตามประมวลกฎหมายอื่นยื่นในอยู่ในบังคับแห่งมาตรานี้ เช่น การสมรสของอิสลามศาสนิกธรรม พ.ร.บ.ว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามฯ เมี้จะทำในประเทศไทยก็สมบูรณ์ได้โดยไม่ต้องจดทะเบียนตามมาตรา 1457 หรือการสมรสองผู้ที่ทำการสมรสก่อน พ.ศ.2477 ตามกฎหมายลักษณะเดียวกัน ซึ่งสมบูรณ์ได้โดยไม่ต้องจดทะเบียนก็ในอยู่ในบังคับของมาตรา 1457 เช่นกัน

ผลแห่งการไม่จดทะเบียนสมรสตามมาตรานี้ไม่มีอยู่ในหมวด ๕ ว่าด้วยความเป็นโน้มของ การสมรส หรือหมวด ๖ ว่าด้วยการลับสุกแห่งการสมรส แต่บัญญัติไว้ในมาตรานี้เองคือ "การสมรสตามประมวลกฎหมายนี้จะได้ เฉพาะเมื่อไหร่ก็ตามเมื่อยังมีชีวิตเท่านั้น" และคงว่าถ้าไม่มี

การจดทะเบียนสมรสการสมรสข้อมูลไม่มีขั้นเลย เม็มการแต่งงานตามประเพณีจะให้กำไรมุ่งไป
ที่นาคิกกิคาม

ถังน้ำม้าครา 1457 นี้จึงไม่ใช่แบบของการจดทะเบียนสมรส แต่เป็นเงื่อนไข
ของการจดทะเบียนสมรสความบารุง 5 นี้ อนึ่ง ถ้าเป็นการสมรสระหว่างคนไทยกับคนต่าง^{ชาติ}
ประเทศ ซึ่ง พ.ร.บ.ว่าด้วยการข้อตกลงแห่งกฎหมายมาตรา 19 ให้นำเงื่อนไขแห่งการสมรส
ของทั้งสองฝ่ายมาร่วมกัน หากคู่สมรสท่าการสมรสในทั่งประเทศความแบบที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย
แห่งประเทศไทยนั้น ก็อาจสมญูรณ์ได้โดยไม่ต้องจดทะเบียนสมรสความมาตรา 1457

ถ้าชายหอยอยู่กินเป็นสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรสความลับพันธ์ในทรัพย์สิน
ระหว่างสามีภริยาจะไม่มีคู่กัน เมื่อจะทำมาหากำไรในระหว่างอยู่กินเป็นสามีภริยา กัน (แค่จะใช้
หนัญญาติเรื่องกรรมสิทธิ์รวมไว้) หากมีบุตรก็ยังกันบุตรนั้นย่อมไม่ใช่บุตรชอบด้วยกฎหมายของชาย
(กฎหมาย 1547) ถ้าการแต่งงานนั้นไม่มีการหนัน หญิงอาจมีชู้ได้โดยชายไม่มีสิทธิเรียกค่า
ทกแทนจากให้ (กฎหมาย 1445, มาตรา 1523) แท้ถ้ามีการหนัน ชายอาจเรียกค่าทกแทนให้
ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 1445 เพราะฉะนั้นอยู่ในระหว่างหหมั่นเท่านั้น อนึ่งในการนี้หอยในยินยอม
ในการร่วมประเวณี ชายอาจมีความผิดฐานข่มขืนกระทำการได้ เป็นต้น

หัวข้อ

1. บิการโดยพุตตันหอยอยู่กับมารดาโจทก์โดยมิได้จดทะเบียนสมรส เมื่อจะได้ปักกรอง
เลี้ยงดูโจทก์ตลอดมา ก็ไม่อาจเป็นมิภารหรือเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของโจทก์โดยชอบด้วยกฎหมาย
ได้ (ฎีกาที่ 760/2508)
2. ผู้เยาว์อายุ 18 ปี มีภริยาและได้จดทะเบียนสมรสข้อมูลในบรรลุนิติภาวะ
(ฎีกาที่ 1319/2512)
3. ชายหอยที่อยู่กินด้วยสามีภริยากันหลังจากประกาศใช้ พ.พ.พ.บารุง 5 แล้ว
โดยมิได้จดทะเบียนสมรส หากชายหรือหอย ได้ทรัพย์สินใดมาในระหว่างที่อยู่กินด้วยสามีภริยากัน
ทรัพย์นั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันระหว่างชายหอยก็ต่อเมื่อชายและหอยได้ร่วมแรงร่วมทนหากทรัพย์สิน
นั้นมา หากเป็นทรัพย์สินที่บุคคลอื่นยกให้แก่ชายหรือหอย หรือชายหอยได้ทรัพย์มาน้ำด้วยแรงหรือทุน

ของตน ทรัพย์สินนั้นก็เป็นกรรมสิทธิ์ของชาญหรือหญิงชื่อ ไครับการยกให้หรือโภคภุนออกแรง
ป้ายเดียว ไม่เป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกัน (ฎีกาที่ 1561-1562/2518)

4. เมื่อการสมรสระหว่าง嫁เลยกัน ท. มิได้จดทะเบียนการสมรสอยู่ในสมบูรณ์
嫁เลยก็มิใช่ภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ ท. และไม่เป็นคู่สมรสอันจะมีสิทธิ์ในฐานะทายาท
โดยธรรมของ ท. ผู้ชาย เหตุนี้嫁เลยก่อนไม่มีสิทธิ์ที่เกี่ยวกับกองมรดกของ ท. ใจที่จะ
ฟ้องให้บังคับ嫁เลยก่อนที่นารถ ท. ผู้ชายทำสัญญาอยู่ใจที่ แต่ ท. ถึงแก่กรรมเสียก่อนทำการ
โอนหาไปไม่ (ฎีกาที่ 1498/2522)

หญิงค้างคาวแห่งงานบุญไทยโดยมิได้จดทะเบียนสมรสจะօศัยสิทธิ์ในฐานะ
ภริยาของคนสัญชาติไทย ขอโอนเป็นสัญชาติไทยไม่ได้ (ฎีกาที่ 624/2503)

ชายหญิงอยู่กันเป็นสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรสไม่เป็นสามีภริยาตามกฎหมาย
เมื่อคู่สมรสฝ่ายหนึ่งตาย คู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งไม่มีอำนาจฟ้องคดีเรียหายตาม ป.วิ. มาตรา 5(2)
(คดีพิพาทมาฎีกาที่ 1056/2503)

พิธีการจดทะเบียนการสมรสตามบรรพ 5 นี้คงจะจดทะเบียนด้วยจะเป็น คือ
นายอ่าเภอ หรือปลัดอ่าเภอ ซึ่งการจดทะเบียนนี้จะจดในหรือนอกสำนักทะเบียนก็ได้

9. การสมรสในค่างประเทศาระหว่างคนที่มีสัญชาติไทยคู่กัน หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
มีสัญชาติไทย มาตรา 1459 บัญญัติไว้ ความว่า "การสมรสในค่างประเทศาระหว่างคนที่มีสัญชาติไทย
คู่กัน หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีสัญชาติไทย จะทำแบบที่กำหนดไว้ตามกฎหมายไทย หรือกฎหมายแห่ง
ประเทศาที่ได้"

ในกรณีที่คู่สมรสประสังค์จะจดทะเบียนความกฎหมายไทยให้พนักงานทูตหรืองสูลไทย
เป็นผู้รับจดทะเบียน"

จากมาตรา 1459 นี้ อาจแยกໄก้เป็น 2 กรณีคือ

1. การสมรสในค่างประเทศาระหว่างคนที่มีสัญชาติไทยคู่กัน

2. การสมรสในค่างประเทศาระหว่างคนที่มีสัญชาติไทยกับคนสัญชาติอื่น

ตามมาตรา 1459 นี้เมื่อเป็นการสมรสในค่างประเทศา และคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

หรือหั้งสองฝ่าย เป็นผู้มีสัญชาติไทยแล้วคู่สมรสอาจทำการสมรสตามแบบแห่งกฎหมายค่างประเทศนั้น หรือกฎหมายไทยก็ได้ การสมรสนั้นย่อมสมบูรณ์ตามกฎหมาย

กันนั้นหากเป็นการสมรสในประเทศไทย ระหว่างคนไทยกับกัน ต้องทำการแบบแห่งกฎหมายไทย จะเลือกทำการแบบกฎหมายค่างประเทศไม่ได้ หรือการสมรสในค่างประเทศ ระหว่างคนสัญชาติอื่นกับกัน ก็จะทำการกฎหมายไทยไม่ได้

ในกรณีคู่สมรสทำการสมรสตามกฎหมายไทย มาตรา 1459 กำหนดให้พนักงานทูทหรือองคุกุลไทยทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนรับจดหมายเบียนสมรส

ข้อสังเกตประการหนึ่งก็คือ มาตรา 1459 นี้เป็นเรื่องแบบของการสมรสตามกฎหมายเท่านั้น ส่วนกรณีของเงื่อนไขการสมรสนั้น มาตรา 19 แห่ง พ.ร.บ.ว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมายบัญญัติว่า "เงื่อนไขแห่งการสมรสให้เป็นไปตามกฎหมายสัญชาติของคู่กรณีแก่ฝ่าย

แสดงว่าในเรื่องเงื่อนไขแห่งการสมรสยังคงเป็นไปตามกฎหมายไทย ในกรณีคู่สมรสสัญชาติไทยหั้งสองฝ่าย หรือถ้าอีกฝ่ายหนึ่งมีสัญชาติค่างประเทศ เงื่อนไขแห่งการสมรสก็ต้องเป็นไปตามกฎหมายไทยและกฎหมายแห่งประเทศไทยสัญชาติของอีกฝ่ายหนึ่งก็วาย

10. การสมรสในพอกิจกรรมพิเศษ

มาตรา 1460 บัญญัติว่า "เมื่อมีพอกิจกรรมพิเศษซึ่งไม่อาจทำภาระเบียนสมรสค่อนายทะเบียนได้ เพราะชายหรือหญิงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือหั้งสองฝ่ายคงอยู่ในอันตรายใกล้ความตายหรืออยู่ในภาวะการรับหรือส่งครรภ์ ถ้าชายและหญิงนั้นได้แสดงเจตนาจะสมรสกันต่อหน้าบุคคลบารมีบุคคลที่อยู่ณ ที่นั้นแล้ว ให้บุคคลทั้งกล่าวจากแจ้งการแสดงเจตนาขอทำการสมรสของชายและหญิงนั้นเป็นหลักฐาน และค่อนายทะเบียนให้โดยการแสดงหลักฐานค่อนายทะเบียนและให้นายทะเบียนจดแจ้งวันเดือนปี สถานที่ที่แสดงเจตนาขอทำการสมรสและพอกิจกรรมพิเศษนั้นไว้ในทะเบียนสมรส ให้ถือว่าวันแสดงเจตนาขอทำการสมรสคือบุคคลทั้งกล่าว เป็นวันจดทะเบียนสมรสค่อนายทะเบียนแล้ว

ความในมาตรานี้ให้ใช้บังคับ ถ้าหากจะมีการสมรสในวันแสดงเจตนาขอทำการสมรส การสมรสนั้นจะถูกเป็นโมฆะ"

เมื่อรายหนึ่งได้จัดทำเบียนสมรสกันเมื่อไหร่ การสมรสตามกฎหมายย่อมมีผลันนั้น แต่เวลาต่อมา แก่ในเดือน มกราคม 1460 นี้กฎหมายได้นัดหยุดไว้เป็นพิเศษ คืออาจมีผลเป็นการสมรส ก่อนที่ได้ไปจัดทำเบียนสมรสก่อนนายหนะเบียนได้

ในการพิจารณาข้อความนี้เจกนาอันแรงกล้าที่จะสมรสแทรกไม่อาจไปจัดทำเบียนสมรส ตามปกติได้ หากรายหนึ่งได้แสดง เจกนาขอทำการสมรสและปฏิบัติความที่นัดหยุดไว้ในเดือน มกราคม 1460 นี้ เมื่อมาจัดทำเบียนสมรสกันในภายหลัง ผลของการสมรสย่อมเกิดขึ้นทั้งหมด ไม่มีการยกเว้น

ตามมาตรา 1460 พอจะแยกอธิบายให้ดังนี้

ก. เนกที่รายหนึ่งจะแสดง เจกนาขอทำการสมรส

1. มีผลติกิริยาพิเศษซึ่งไม่อาจทำการจัดทำเบียนสมรสก่อนนายหนะเบียนได้ คือเกิด พฤติกรรมพิเศษซึ่งทำให้รายหนึ่งไม่อาจไปจัดทำเบียนสมรสได้ ถ้าเกิดพฤติกรรมพิเศษแล้วก็จะ หยุดยั้งสามารถไปจัดทำเบียนสมรสได้ไม่อาจแสดง เจกนาขอทำการสมรสตามมาตรา 1460 หรือ รายหนึ่งไม่อาจไปจัดทำเบียนสมรสโดยเป็นเหตุปัจจัยใดๆ ก็ได้ที่พุกพิการพิเศษแล้วก็ไม่ท้องกวางมาตรา 1460 เช่นกัน

2. ชายหรือหญิงป่วยไข้ป่วยหนัก หรือหั้งสองป่ายไข้กอกอยู่ในพุกพิการพิเศษนั้น

3. พฤติกรรมพิเศษนั้น ได้แก่

3.1 ทกอยู่ในอันตรายใกล้ความตาย หรือ

3.2 อุบัติภัยในภาวะการรับหรือส่งกระราน

3.1 ทกอยู่ในอันตรายใกล้ความตาย ถึงเป็นพุกพิการพิเศษอันเกิดแก่ชายหรือ หญิง หรือหั้งสองป่าย เช่นเกิดโรคนาคเป็นเหตุให้ชายหรือหญิงคิดโรคไปลังชาด หรือถูกยิง อาการสาหัสใกล้ความตาย เป็นทัน แก่ถ้าเป็นเรื่องปักธูปธรรมชาติ เช่น ป่วยกวยโรคประจัคัว รักษาไม่หายใกล้ช่วงตายก็ หรือเป็นโรคชราไปในพยาไหนไม่ได้ และใกล้ช่วงตายก็ เหล่านี้ถือ ไม่ได้ว่าเป็นพุกพิการพิเศษตามมาตรา 1460 ชายหนึ่งจึงไม่อาจแสดง เจกนาขอทำการสมรสได้ อนึ่ง กรณีความชื่นของกอกอยู่ในอันตรายและใกล้ความตายด้วย ถ้าเหียงแทกอยู่ในอันตรายแท้ในใกล้ ความตาย เช่น ถูกคนร้ายยิงแทกอาการไม่สาหัส บ่อมถือไม่ได้ว่าใกล้ความตาย หรือถูกคนร้ายล้อม บ้านและยิงปืนชู้ เรียกได้ว่ากอกอยู่ในอันตราย แทกยังไม่ถึงขนาดใกล้ความตาย เป็นทัน

3.2 อยู่ในภาวะการรับหรือส่งความ หากชายหรือหญิงหรือหั้งสองฝ่ายໄກ็ตกอยู่ ในภาวะการรับ หรือส่งความแล้ว ถือໄกว่าชายหรือหญิงอาจໄกร์บันอันตรายถึงแก่ชีวิตคลอกเวลา จังให้ชายหญิงแสคงเจตนาขอทำภารสมรสໄก แม้ความจริงชายหรือหญิงจะยังไม่ໄกร์บันอันตรายใกล้ความตายก็ตาม ความความในข้อนี้คง เกิดภาวะการรับหรือส่งความในเชิงที่นั่นจันชายหญิงไม่อาจไปจากะเบียนสมรสໄก็หาย หากเพียงแต่มีภารณอยู่ในพื้นที่ใกล้ออกไป รึ่งไม่ขัดขวางค่าภาร ที่ชายหญิงจะไปจากะเบียนสมรสໄกแล้ว กิน้ำก้อง เป็นเหตุเพื่อแสคงเจตนาขอทำภารสมรสไม่ໄก

ในการพิจารณาว่าคอกอยู่ในอันตรายใกล้ความตายจริงหรือไม่ หรืออยู่ในภาวะการรับหรือส่งความจริงหรือไม่นั้น คงดูจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้นไม่ใช้อารச์ความรู้สึกนิยม ของผู้ใด เช่น ถูกทำร้ายอาการสาหัส แพทย์เห็นว่าไม่เป็นอันตรายใกล้ความตาย แม้ถูกทำร้าย จะรู้สึกว่าใกล้จะตายก็ตาม ไม่ถือว่าคอกอยู่ในอันตรายใกล้ความตาย เป็นต้น

เมื่อมีเหตุเกิดขึ้นตามที่กล่าวในข้อ ก. แล้วชายและหญิงนั้นยอมสามารถแสคงเจตนาขอทำภารสมรสໄก

๙. การแสคงเจตนาขอทำภารสมรสและพิธีการจัดะเบียน

๑. ชายและหญิงໄกแสคงเจตนาจะสมรสกันต่อหน้าบุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่ ณ ที่นั้น

กรณีนี้แม้ชายหรือหญิงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียวจะคงอยู่ในพฤติกรรมพิเศษ ก็ตาม แค่ในเวลาแสคง เจตนาจะสมรส ชายและหญิงทั้งสองฝ่ายต้องแสคงเจตนาไว้ร่วมกันในเวลานั้น คือหน้าบุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะ การแสคงเจตนาฝ่ายเดียวไม่บล อีกประการหนึ่งการส่ง เจตนาจะสมรสกันระหว่างบุคคลซึ่งอยู่ห่างกันโดยระยะทาง ก็ทำไม่ໄก เช่นกัน

การแสคงเจตนาจะสมรสกันนั้นต้องแสคง ณ ที่ที่คอกอยู่ในอันตรายใกล้ความตาย หรือในภาวะการรับหรือส่งความนั้นเอง และต้องแสคงเจตนาต่อหน้าบุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วก้หาย เพื่อเป็นหลักฐานที่แน่นอนและเป็นผู้รู้สึกว่าบุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะเป็นผู้รับการแสคงเจตนา ย่อมไม่เกิดผลความมาคร้าน

๒. ผู้บรรลุนิติภาวะซึ่งรับการแสคงเจตนาจะสมรสของชายหญิงจะต้องจดแจ้ง

การแสดงเจตนาขอทำกรสมรสันนิไว้ เป็นหลักฐาน คือ จะแจ้ง เป็นหนังสือ จะให้ถ้อยคำยืนยันว่า ชายหญิงแสดงเจตนาเรื่องนั้น โดยไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือ จึงไม่มีผลตามมาตรา 1460 การจากแจ้ง เป็นหนังสือนั้นกฎหมายให้มั่นคงว่าจะห้องทำในขณะนั้น ถ้าจึงอาจมากแจ้งในภายหลังได้

3. ชายหญิง ให้จาก เบียนสมรสกันภายใน เก้าสิบวัน นับแต่วันที่อาจทำการจาก ทະเบียนค่อนายทະเบียนได้ โดยแสดงหลักฐานค่อนายทະเบียน

หมายความว่า เมื่อชายหญิง ให้แสดง เจตนาขอทำกรสมรสแล้ว ชายและหญิงนั้นห้อง ไปจาก เบียนสมรสด่อนายทະเบียนด้วย ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพียงฝ่ายเดียวจะนำหลักฐานไปขอจาก ทະเบียนสมรส เป็นอันใช้ไม่ได้ เพราะแม้จะให้แสดง เจตนาไว้แล้วในข้อ ก. ชายหรือหญิงอาจไม่ ยอมจาก เบียนสมรสก็วายกได้ ถ้านั้น กรณีที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายพยายามเสียก่อนก็เป็นอัน จบทะเบียนสมรสไม่ได้ และไม่มีผลตามมาตรา 1460 เช่นกัน

การจาก เบียนสมรษาของชายหญิงนั้นห้องกระทำภายใน 90 วัน นับแต่วันที่อาจ จบทะเบียนด่อนายทະเบียนได้โดยแสดงหลักฐานการแสดงเจตนาขอทำกรสมรสด่อนายทະเบียนด้วย เหราะ เมื่อทั้งสองฝ่ายมีเจตนาอันแรงกล้าที่จะสมรสกันแล้ว ค่อนมา เมื่ออาจจาก เบียนค่อนายทະเบียน ให้แล้วก็สมควรจะดำเนินการเสียโดยเร็ว ถ้านั้นการปลดเวลาให้เลย 90 วัน จึงถือว่าไม่ห้องการ จบทะเบียนสมรสาตามเจตนาเดิม หากกลับมาจบทะเบียนกันในภายหลังก็เป็นการสมรสที่มีผลตาม มาตรา 1457 ในว่ามีผลย้อนหลังตามมาตรา 1460

4. นายทະเบียนห้องจากแจ้งวัน เก็บ ปี สถานที่แสดง เจตนาขอทำกรสมรส และพุทธิการณ์ให้เห็นนิไว้ในทະเบียนสมรส เพราะเป็นกรณีที่กฎหมายจะให้การสมรสมีผลย้อนหลัง ไปถึงวันถัดกัน จึงเป็นหน้าที่ของนายทະเบียนที่ค้องจากแจ้งไว้ในทະเบียนสมรส เป็นหลักฐาน

เมื่อมีการจาก เบียนสมรสดังกล่าวแล้ว การสมรสันนี้มีผลย้อนหลัง ไปถึงวันแสดง เจตนาขอทำกรสมรสาความในมาตรา 1460 ที่ว่า "... ให้ถือว่าวันแสดง เจตนา ขอทำกรสมรสดอนุคลังถัดกัน ถ้าเป็นวันจาก เบียนสมรสด่อนายทະเบียนแล้ว" ถ้านั้นชายหญิงจึงมีฐานะ เป็นสามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย เกิดลิขิตมาที่ในฐานะเช่นนั้น ความกฎหมายตั้งแต่วันแสดง เจตนาขอทำกรสมรส เป็นตนมา

ก. กรณีที่จะใช้บังคับตามมาตรา 1460 ไม่ได้

มาตรา 1460 วรรคสองบัญญติว่า "ความในมาตราดังนี้ให้ใช้บังคับ ถ้าหากจะมีการสมรสในวันและเดือนของทำการสมรส การสมรสนั้นจะถูกเป็นไปจะ" หมายความว่าหากชายหญิงซึ่งแสดงเจตนาขอทำการสมรส การสมรสจะถูกเป็นไปจะ ในวันและเดือนนั้น การสมรสจะถูกเป็นไปจะ เช่น การแสดงเจตนาจะสมรสของชายหญิงย้อนไปเมื่อผลตามมาตรา 1460

การสมรสที่ถูกเป็นไปจะคือการสมรสที่ดำเนินเรื่องไขในมาตรา 1449, 1450, 1452 และมาตรา 1458 ซึ่งถูกเป็นไปจะตามมาตรา 1496

ในวรรคสองแห่งมาตราดังกล่าว เอกวันและเดือนของทำการสมรส เป็นสำคัญในการพิจารณาว่า การสมรสนั้นจะถูกเป็นไปจะหรือไม่ ถ้ามีผู้ใดในวันและเดือนของทำการสมรสมีเหตุขันห้าห้ามทำการสมรสคือเป็นไปจะแล้ว เช่น ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งวิกฤติหรือมีคู่สมรสอยู่ แม้จะได้จากทะเบียนสมรสกัน เมื่อเหตุนั้นหมดไปก็ตาม ก็ไม่ห้ามทำการสมรสเป็นผลตามมาตรา 1460 ได้ คงมีผลเมื่อจากทะเบียนสมรสตาม มาตรา 1457 เท่านั้น

มาตรา 1460 วรรคสองบัญญติว่า เนพาะกรณีที่การสมรสจะถูกเป็นไปจะ เท่านั้น ไม่รวมถึงการสมรสที่จะถูกเป็นไปจะตามมาตรา 1503 ถ้ายัง ถ้ามีผู้ใดทำการสมรสถ้าหากมีขันในวันและเดือนของทำการสมรสจะเป็นไปจะ เช่น อายุไม่ครบ 17 ปีบวบรวมในมาตรา 1448 หรือเป็นผู้เยาว์และไม่ได้รับความยินยอมตามมาตรา 1454 ก็ตาม ชายหญิงก็แสดงเจตนาขอทำการสมรสให้มีผลตามมาตรา 1460 นี้ได้

11. มาตรา 1458 บัญญติว่า "การสมรสจะทำได้โดย เมื่อชายหญิงยินยอมเป็นสามีภริยากัน และค้องแสดงการยินยอมนั้นให้ปรากฏโดยเปิดเผยค่อนหน้านายทะเบียนและให้นายทะเบียนบันทึกความยินยอมนั้นไว้ค่าย"

การสมรสเป็นการทำลัญญาติระหว่างชายหญิง อันเป็นการ เนพาะคัว จึงค้องรับความยินยอมของชายและหญิงนั้น ไม่ว่าชายหญิงนั้นจะบรรลุนิติภาวะแล้วหรือไม่ และจะให้ความยินยอมแทนกันก็ไม่ได้

การให้ความยินยอมของชายและหญิงนั้น ต้องกระทำโดย เปิดเผยค่อนข้างนัย ทะเบียนและนายทะเบียนท้องบ้านที่กความยินยอมนั้นไว้ กันนั้นหากการให้ความยินยอมมิได้ทำโดย เปิดเผยค่อนข้างนัยทะเบียนหรือนายทะเบียนมิได้บันทึกความยินยอมเป็นลายมือชื่อกันนั้นย่อมไม่มีผลตามกฎหมาย

การสมรสที่ไม่ได้รับความยินยอมจากชายและหญิง ถือให้ว่าเป็นการคุณดุลยชน ขั้นตอนความสูงเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน กันนั้นในมกรา 1496 จึงนัญญาติให้การสมรสที่ดำเนินมาตราสามีภอลเป็นไปจะ

กัวอย่าง

1. ชายหญิงจากทะเบียนสมรสกันเพื่อลงคนอื่นโดยชายหญิงมิได้ยินยอมที่จะเป็นสามีภริยากันจริง ๆ ถือว่าไม่ได้ให้ความยินยอมตามมกรา 1458 จึงเป็นโฉมตามมกรา 1496
2. การจะทำให้ความยินยอมสมรสโดยไม่เข้าใจหรือไม่รู้ว่าเป็นการจะทำให้ความยินยอมสมรส กันนี้ถือไม่ได้เช่น ชายให้หญิงลงชื่อในทะเบียนสมรสโดยหญิงไม่เข้าใจว่าเป็นการจะทำให้ความยินยอมสมรส กันนี้ถือไม่ได้เช่นชายหญิงยินยอมเป็นสามีภริยา กการสมรสจึงเป็นไปจะ เช่นกัน

เมื่อการสมรสได้รับความยินยอมของชายและหญิงแล้ว การให้ความยินยอมนั้นอาจบกพร่องได้เช่น

1. สักัญญาตัว (มกรา 1505)
2. ถูกกลั้นอัด (มกรา 1506)
3. ถูกข่มขู่ (มกรา 1507)

ซึ่งจะได้กล่าวถึงแต่ละกรณีตามลักษณะ

1. การสมรสโดยสักัญญาตัว มกรา 1505 นัญญาว่า "การสมรสที่ได้กระทำไปโดยคุณสมรสฝ่ายหนึ่งสักัญญาตัวคุณสมรส การสมรสันเป็นโฉมเชิง ลักษณะเพิกถอนการสมรส เพราะสักัญญาตัวคุณสมรสเป็นอันระงับเมื่อเวลาได้บันพันไปแล้ว เก้าสิบวันนับแต่วันสมรส"

การสมรสโดยสำคัญพิคค์ ให้แก่ การสำคัญทัศน์มีความหนึ่ง
ทำให้ไม่ไส้สมรสกับบุคคลที่ประสงค์จะทำการสมรสด้วย กังนั้นจึงไม่รวมถึงการสำคัญพิคในคุณสมบัติ
ของผู้ที่จะสมรส เพราะไส้สมรสกับบุคคลคนนั้นถูกห้องแล้ว

ค้ออย่าง

1. นางสาว ช.ไกขอบพรกิจภัณฑ์ ก. ไกเข้าใจว่า นาย ก. เป็นผู้จัดการ
บริษัท ค่อนมาเมื่อทำการสมรสจังหวะ นาย ก. เป็นคนขับรถของผู้จัดการ กังนี้เป็นการสำคัญพิค^{ในคุณสมบัติเท่านั้น} นางสาว ช.คงไกทำการสมรสภันฑ์ ก. กังประสงค์แล้ว การสมรสจังหวะนี้ร่วม
2. ชายของห้องคนสองคนหูยินดีว่า เป็นนักนวยรุ่นเพื่อน เวที่ซื้อเสียง หูยินดี
ทำการสมรสด้วย ค่อนมาเมื่อรู้ว่าไม่เป็นความจริงค้าง หูยินจะขอให้เพิกถอนการสมรสไม่ได้
 เพราะไม่ไส้สำคัญพิคในคุณสมบัติ และซื้อเสียงมิใช่สาระสำคัญในการสมรส

การขอเพิกถอนการสมรส ตามมาตรา 1508 บัญญัติว่า "การสมรสที่เป็นโน้มือ^{จะ}
 เพราะคุณสมรสสำคัญพิคค์..... เนพาะแค่คุณสมรสที่สำคัญพิคค์เท่านั้น ขอเพิกถอนการสมรสไก'
 กังนั้น บุคคลอื่นนอกจากคุณสมรสที่สมรสโดยสำคัญพิคค์จะใช้สิทธิขอเพิกถอนการสมรสไม่ได้

"การฟ้องคดีขอเพิกถอนการสมรส เพราะสำคัญพิคค์จะถือหัวใจใน 90 วันนับแต่
 วันสมรส" หากเลยกำหนดนี้สิทธิขอเพิกถอนการสมรสเป็นอันระงับลง กังนั้นแม้จะทราบถึงการสำคัญ^{พิคค์}ภายในห้องก็ตาม ถ้าพ้น 90 วันนับแต่วันสมรสแล้ว สิทธิขอเพิกถอนก็จะระงับลง เช่นกัน

ค้ออย่าง นางสาว ก. และนางสาว ช. เป็นญาแฟกต์ นาย ค.สำคัญพิคค์
 นางสาว ก. เป็นนางสาว ช. จึงทำการสมรสด้วย เมื่อ 1 ก.ค.2525 นาย ค.ทราบถึงการสำคัญ^{พิคค์}
 คุณสมรส เมื่อ 20 ก.ย.2525 จึงมาฟ้องขอเพิกถอนการสมรส เมื่อ 8 ต.ค.2525 ซึ่งเกิน
 90 วันแล้ว เมื่อนับจากวันที่ 1 ก.ค.2525 สิทธิขอเพิกถอนจึงระงับลงแม่นาย ค.จะทราบถึงการ
 สำคัญพิค เมื่อ 20 ก.ย.2525 ก็ตาม

2. การสมรสโดยถูกกลั่นแกล้ง มาตรา 1506 บัญญัติว่า "ถ้าคุณสมรสไก่ทำการสมรส
 โดยถูกกลั่นแกล้งดึงขนาดซึ่งถ้ามิได้มีกลั่นแกล้งนั้นจะไม่ทำการสมรส การสมรสันเป็นโน้มือ^{จะ}

ความในวาระหนึ่งไม่ใช้บังคับในการอภิปรายกลั่นน้ำเงี้ยว โดยบุคคลที่สามโดยคู่สัมรสือถ่ายหนึ่งมิได้รู้เห็นก็วาย

สิทธิของเพิกถอนการสมรส เพราะถูกกลั่นน้ำเงี้ยวเป็นอันระงับเมื่อเวลาไถ่ก่อนพ้นไปแล้ว เก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ได้ถึงกลั่นน้ำเงี้ยว หรือเมื่อเวลาไถ่ก่อนพ้นไปแล้วหนึ่งปีนับแต่วันสมรส

การสมรสโดยถูกกลั่นน้ำเงี้ยว คือ การสมรสโดยถูกอนุญาตโดยกลุ่มให้แสดงเจตนา กลั่นน้ำเงี้ยวนั้นจะถือว่าดึงชนาคนาที่ว่า ถ้ามิให้มีกลั่นน้ำเงี้ยวแล้ว ป่วยที่ถูกกลั่นน้ำเงี้ยวจะไม่ทำการสมรสก็วาย ส่วนการพิจารณาไว้ดึงชนาคนาหรือไม่ ห้องข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ตามสภาพ ฐานะ ความรู้ ความสามารถ ของคู่ร่วม夫จะถือเป็นกลั่นน้ำเงี้ยวนานาคาก็ได้เพียงให้รู้ใน

ตัวอย่าง

1. หญิงมีฐานะยากจน ห้องการหาที่พึ่ง เพื่อเดียงน่องและครอบครัว ชายอ้างว่า เป็นผู้มีฐานะก็เมื่อทำการสมรสจะอุปการะครอบครัวของหญิง หญิงจึงยอมทำการสมรส เมื่อสมรสแล้ว ชายไม่อุปการะเดียงน่องแต่ประการใด กันนี้อาจถือได้ว่า หญิงสมรสโดยถูกกลั่นน้ำเงี้ยว

2. ชายเป็นผู้ติดยาเสพติดในไทยเชื้อสาย แค่บังคับไม่ให้หญิงทราบ ซึ่งถ้าหญิงทราบย้อมไม่คิดจะเมียนสมรสก็วาย เมื่อหญิงทำการสมรส การสมรสนั้นจึงเป็นโมฆะ เพราะถูกกลั่นน้ำเงี้ยว

กลั่นน้ำเงี้ยวนักหากเกิดขึ้นโดยบุคคลที่สาม โดยคู่สัมรสือถ่ายหนึ่งมิได้รู้เห็นก็วาย การสมรสนั้นไม่เป็นโมฆะ เนื่องจากคู่สัมรสือถ่ายหนึ่งเป็นผู้ทำการสมรสโดยสุจริตมิได้ทราบดึงกลั่นน้ำเงี้ยว แต่ถ้าทราบแล้วแค่เฉยเฉยไม่แจ้งให้ผู้ที่ถูกกลั่นน้ำเงี้ยวทราบ กันนี้ถือว่าคู่สัมรสที่รู้และนั่งเสียนั่นทำกลั่นน้ำเงี้ยว การสมรสจึงเป็นโมฆะ

การขอให้เพิกถอนการสมรส เพราะถูกกลั่นน้ำเงี้ยวนั้นตามมาตรา 1508 มัญญคือให้เฉพาะคู่สัมรสที่ถูกกลั่นน้ำเงี้ยวเท่านั้น มีสิทธิขอเพิกถอนการสมรสได้ กันนั้น คู่สัมรสที่ใช้กลั่นน้ำเงี้ยวเองหรือบุคคลอื่นจึงไม่มีสิทธิขอเพิกถอนได้

ตามมาตรา 1506 วรรค 3 บัญญัติในระยะเวลาในการขอเพิกถอนการสมรส
พожะแยกไก้กังนັດ

1. ภายใน 90 วัน นับแหน่วันที่รู้หรือทราบได้ถูกกล่าวหา หรือ
2. ภายใน 1 ปี นับแหน่วันสมรส

หากคู่สมรสที่ถูกกล่าวหาไม่ใช้สิทธิขอเพิกถอนการสมรสจนทันระยะเวลาถัดจาก
แล้ว สิทธิขอเพิกถอนยื่นระหว่างวันตามมาตรา 1506 วรรค 3

การสมรสโดยกฎหมายชั่ว มาตรา 1507 บัญญัติว่า "ถ้าคู่สมรสไก่ทำการสมรสโดย
กฎหมายชั่วอันถึงขนาดที่ถ้ามีการข่มขู่จะไม่ทำการสมรส การสมรสนั้นเป็นโมฆะ"

สิทธิขอเพิกถอนการสมรส เพราะถูกชั่ว เป็นอันระหว่าง เมื่อเวลาไก่ย่านห้ามไปแล้ว
1 ปี นับแหน่วันที่พ้นจากการชั่ว

การสมรส เพราะถูกชั่วถือเป็นการยินยอมสมรสโดยบกพร่อง ศือถูกบังคับให้สมรส
การชั่วให้ทำการสมรสนั้นจะถือเป็นการชั่วถ้าไม่มีการชั่วแล้วจะไม่ทำการสมรสด้วย กังนั้น
การชั่วจึงคงร้ายแรงถึงขนาดทำให้ถูกชั่วกลัวภัยที่จะเกิดขึ้นกับคนคุณค่า ภัยกังกลามนั้นอาจ
เป็นภัยคือชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือเสียงก็ได้ และถ้าเป็นภัยอันใกล้จะถึงกับภัย การพิจารณาว่า
ภัยนั้นร้ายแรงหรือไม่เพียงไก่ ต้องถูกจากพฤติกรรมและสภาพของคู่สมรสทั้งสองฝ่าย ไก่แก่ เพศ
ชาย ฐานะ อนามัย และนิสัยใจคอของผู้ถูกชั่ว

ควรสังเกตว่าการชั่วนั้นคือ เป็นการกระทำอันมิชอบ กังนั้นหากเป็นการชั่วจะ
ใช้สิทธิความปกตินิยมก็ หรือกลัว เพราะนับถือย่าเกรงก็ ไม่ถือเป็นการชั่ว

คัวอย่าง

1. ชายลับลองไก่เสียกันหนู คุ่มกันหนิงคั้งครรภ์ มีกันหนิงช้ำถ้าไม่จะทำเบี้ยน
สมรสกันหนิงจะเสนอเรื่องให้ถูกบังคับบัญชาของชายสอนสวนเรื่องนี้เพื่อเอาผิดทางวินัย ชายเกิด
ความกลัวจึงทำการสมรส กังนั้น เป็นการชั่วใช้สิทธิความปกตินิยม ไม่ถือเป็นการชั่วตามมาตรา
1507 การสมรสจึงสมบูรณ์

2. หลังรับหนังส่ายแล้วปิกพร้าวไม่ยอมทำการสมรส ชายชู้ว่าถ้าไม่ทำการสมรส จะฟ้องเรียกค่า嫁เงินงานผิดกฎหมายนั้น หลังกลัวต้องใช้嫁เงินจึงยอมสมรส กันนี้ ก็ไม่ถือเป็นการชั่วเซียนกัน

ในกรณีดังข้างต้นโดยบุคคลที่สามนั้น มาตรา 1507 นี้ไม่บัญญัติไว้ เมื่อ่อนในมาตรา 1506 กันนั้น แม้จะเป็นการชั่วโดยบุคคลที่สาม ซึ่งคู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งจะรู้หรือไม่รู้ค่า嫁 คู่สมรส ฝ่ายที่ถูกชั่วถือว่าสามารถขอเพิกถอนการสมรสได้

เกี่ยวกับสิทธิขอเพิกถอน ตามมาตรา 1508 บัญญัติให้เฉพาะคู่สมรสที่ถูกชั่วเท่านั้น มีสิทธิขอเพิกถอนได้ กันนั้น บุคคลอื่น เช่นคู่สมรสที่ทำการชั่วหรือบิกรรมการฯ ยื่นใบมีสิทธิขอเพิกถอน เว้นแต่ในกรณีที่คู่สมรสที่ถูกชั่วเป็นคนวิกฤติหรือคนไร้ความสามารถ บุคคลตามมาตรา 29 จึงมีสิทธิขอให้ลาเพิกถอนการชั่วสมรสได้

ระยะเวลาในการขอเพิกถอนการสมรส เพราะถูกชั่ว ในมาตรา 1507 วรรคสอง บัญญัติให้เพิกถอนภายในระยะเวลา 1 ปี นับแต่พ้นจากการชั่ว

พึงสังเกตว่า การนับระยะเวลาในมาตรานี้มิได้นับแต่วันที่มีการสมรส เพราะเมื่อสมรสแล้ว การชั่วนั้นยังอาจมีอยู่ได้ไม่เหมือนเรื่องสำคัญผิดตัวหรือกัดลอกนั้น เมื่อพ้นจากการชั่วเนื่องจาก การนับระยะเวลาถ้าเริ่มจากนั้นไปหนึ่งปี หากคู่สมรสปล่อยเวลาให้ล่วงเลย 1 ปี นับแต่พ้นจากการชั่วโดยมิได้ขอให้เพิกถอน การสมรสนั้นเป็นอันสมบูรณ์โดยจะขอให้เพิกถอนมิได้

ข้อยกเว้นในกรณีมีสิทธิขอเพิกถอนการสมรส เพราะสำคัญผิดตัว ถูกกัดลอกหรือชั่ว

มาตรา 1508 บัญญัติว่า "การสมรสที่เป็นโน้มือ เพราะคู่สมรสสำคัญผิดตัวหรือถูกกัดลอกหรือถูกชั่ว เฉพาะแค่คู่สมรสที่สำคัญผิดตัวหรือถูกกัดลอกนั้น หรือถูกชั่วเท่านั้นขอเพิกถอนการสมรสได้"

ในกรณีดังข้างต้นมีสิทธิขอเพิกถอนการสมรส เป็นบุคคลที่ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ ให้บุคคลซึ่งอาจร้องขอค่าสาดให้สั่งให้บุคคลวิกฤต เป็นคนไร้ความสามารถ ตามมาตรา 29 ขอเพิกถอนการสมรสได้ด้วย แต่ถ้ายังมีสิทธิขอเพิกถอนการสมรส เป็นคนวิกฤตที่ศาลยังไม่ได้สั่งให้เป็นคน

ไร้ความสามารถ บุคคลกังกล่าวยะร้องขอเพิกถอนการสมรสก็ได้ แต่ถ้าสิ่งให้คนวิกลจริตเป็นคนไร้ความสามารถพร้อมกันก็วาย ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ยกคำขอให้ศาลมีคำสั่ง เป็นคนไร้ความสามารถ ก็ให้ศาลมีคำสั่งยกคำขอเพิกถอนการสมรสของบุคคลกังกล่าวนั้นเสียก็วาย

จากความในมาตรา 1508 วรรคแรก จะเห็นว่ากฎหมายนี้ญี่ปุ่นให้เฉพาะคุ้มครองสิทธิ์ที่ทำกรรมสิทธิ์ทางการค้า หรืออุดมคติของห้องเรียนชั้นต่ำเท่านั้นไม่ลิขิตรหัสก่อนได้ค้างกล่าวมาแล้ว แต่ในบางกรณีซึ่งคุ้มครองทั้งสิทธิ์และลิขิตรหัสไม่สามารถให้คุ้มครองได้ด้วยความเอง เนื่องจากเป็นคนไร้ความสามารถ หรือวิกฤติ กฎหมายก่อนญี่ปุ่นให้บุคคลซึ่งอาจร้องขอค่าเสียหายได้สั่งให้บุคคลวิกฤติเป็นคนไร้ความสามารถมาตรา 29 เป็นผู้ขอเพิกถอนการสมรสได้

ในการพิจารณาสิทธิ์ของเพิกถอนเป็นคนวิกฤตหรือคงค้างยังไม่ได้ส่งให้เป็นคนไร้ความ
สามารถ บุคคลตามมาตรา 29 ทั้งกล่าวจะห้องร้องขอให้ศาลส่งให้คนวิกฤตเป็นคนไร้ความ
สามารถพร้อมกัน กับการร้องขอเพิกถอนการสมรส ถ้าศาลเห็นว่าไม่ควรส่งให้เป็นคนไร้ความ
สามารถ ศาลก็จะยกคำขอเพิกถอนการสมรสันนักวัย ซึ่งเมื่อยกคำขอเพิกถอนแล้วบุคคลตามมาตรา
29 ก็ไม่มีสิทธิ์ของเพิกถอน แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิ์ของคู่สมรส ในกรณีที่นี้หากจะยก
เวลาของเพิกถอนเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่กเดือนนับแต่คำมีค่าส่งให้ยกคำขอเพิกถอนการสมรส ก็ให้ขยาย
ระยะเวลาออกไปให้ครบหนึ่กเดือนนั้นและคำมีค่าส่งให้ยกคำขอเพิกถอนการสมรส